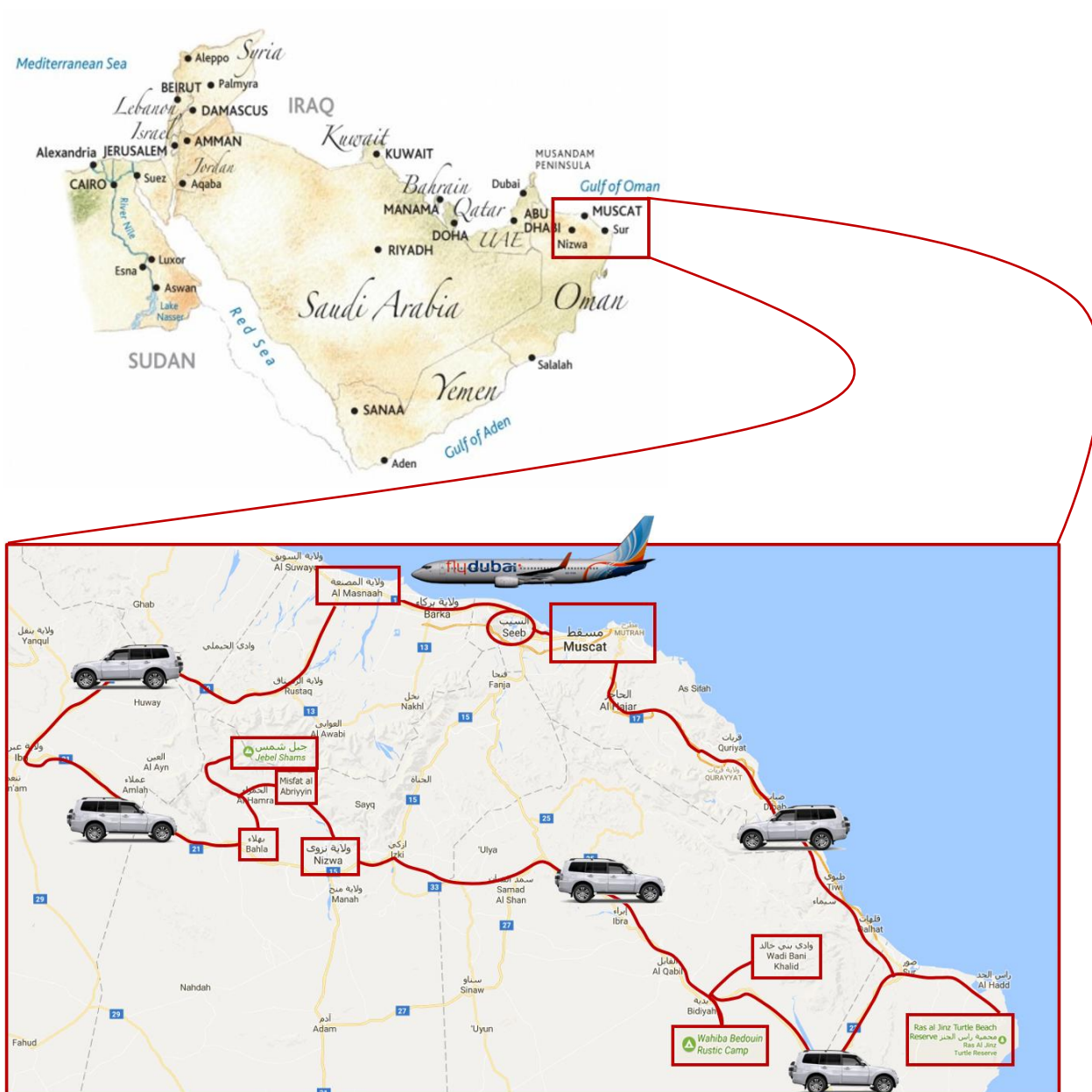

David, Martina, Eliška & Amálka

Sultanát Omán 2017

Obsah

ÚVOD	3
D1 – Z Kladna do Dubí – 10. 4. – Pondělí	5
D2 – Přilétáme do Ománu – 11. 4. – Úterý	7
D3 – Millenium Resort Mussanah – 12. 4. – Středa	11
D4 – Přes Jebel Shams do Nizwy – 13. 4. – Čtvrtek	13
D5 – Trh v Nizwě a cesta do pouště za Beduíny – 14. 4. – Pátek	18
D6 – Z Wahiba Sands do Ras al Jinz – 15. 4. – Sobota	27
D7 – Ráno za želvami, odpoledne do Muscatu – 16. 4. – Neděle	33
D8 – Muscat – 17. 4. – Pondělí	38
D9 – Jedeme domů – 18. 4. – Úterý	44
EPILOG	45

Martina, David, Eliška a Amálka – deník z naší cesty po Ománu léta Páně 2017

Úvod

Jelikož uprchlická krize rezonuje celou Evropou, plní titulky novin a je vděčným tématem odborné diskuze u nejednoho pivčeka, rozhodli jsme se letos tento problém uchopit do vlastních rukou, zavítat přímo do uprchlické líhně a vytvořit si tak vlastní a objektivní názor na to, jaké zoufalství pohání hrdé občany dané země opustit jejich rodnou hroudu písku a vydat se na dlouhou a nebezpečnou pou(š)ť s nejistým koncem. Doma jsme se s Martinkou dlouho hádali, jaké místo bude pro naší studijní cestu nejlepší. Já chtěl Irák, Martinka mermomocí do Sýrie. Nemohli jsme se dohodnout, až jednoho prosincového rána nám to rozseknul mobilní telefon, v kterém hlídač levných letenek zaletsi.cz zapípal s nabídkou letů do Ománu za 6000 Kč na osobu. Pohledem na glóbus jsme zjistili, že Omán je od Iráku i Sýrie coby dup a tak nebylo co dále řešit. Pojedeme do Ománu, naplánujeme to na období velikonočních svátků tak, aby Eliška co nejméně zameškala ve škole a Martinka konec konců taky.

Martinka je totiž paní učitelka a ještě k tomu moje ženuška, maminka od dětí a zatím nevysvěcená svěťice. Eliška je naše hodná 7 a půl letá holčička a ještě s námi poletí Amálka, naše 4 a půlletá, a o malinko zlobivější holčička. Když už jsme u toho, Amálce důvěrně přezdíváme strejda Pepin, s odkazem na známou postavu doporučující v případě nudy pořídit si medvídku mývala. Zřejmě neexistuje přiléhavější popis, který by ji lépe charakterizoval. Elišce říkáme Elinka, když je hodná a Elina, když zlobí. Jsme taková pohodová rodinka, kde máma rozhoduje a táta šofěruje, jak s oblibou říkají naše děti. Děti vedeme k lásce ke všem dobrým lidem z celého světa, a to i když třeba nejsou tak bílí a krásní, jak jsme my, mají zlý kukuč a mluví s podivným přízvukem. A děti vedeme k cestování, proto je všude bereme s sebou, i když se mi při každém placení za 4 osoby trošku vlní patka a kroutí ruce. Věříme, že je cestování obohacuje, a že co je nezabije, to je posílí!

Jak bývá naším dobrým zvykem před podobnými dobrodružnými výpravami, čas do odletu jsme nikterak neproflákali, nýbrž vyplnili přípravami, detailním plánováním naší cesty, vzděláváním se v arabské kultuře a jazyku, večerním předčítáním koránu dětem a nacvikem různých nebezpečných situací (např. únos blondátého Pepina zlým muslimákem na trhu), které nás na naší cestě pravděpodobně potkají, a na které tedy budeme důkladně připraveni.

No a studium informací o Ománu nám odhalilo krutou pravdu. Tady uprchlickou krizi bohužel nevyřešíme. V této zemi totiž na uprchlíky vůbec nenarazíme. Tedy narazíme tu na spoustu uprchlíků z Evropy a vlastně z celého světa, kteří si sem jedou na pár let vydělat slušné peníze, a to nejen proto, že ani daň z příjmu, spotřební daň, daň z přidané hodnoty ani žádné další daně v Ománu neexistují. Může za to místní sultán Kábus (Qaboos bin Said al Said), osvícený a nejdéle (od roku 1970) sloužící monarcha středního východu. To on může za to, že HDP Ománu na hlavu (PPP) je 1,5 násobně vyšší než srovnatelný HDP údaj České republiky. To on může za to, že když diktátoři padali jak švestky během arabského jara 2011, lidé se zde nebouřili, nestávkovali a změnu režimu nežádali. To on může za to, že Omán je

jednou z nejbezpečnějších zemí světa s prakticky nulovou kriminalitou. To on může za to, že každý rok navštíví Omán více turistů, než je všech Ománců dohromady (populace Ománu jen lehce přesahuje 3 miliony obyvatel a z toho ještě 1 milion tvoří gastarbajťři z Indie, Pákistánu, Bangladéše a Srí Lanky).

Další rodinné rozčarování přineslo plánování itineráře a s tím spojeného rozpočtu naší cesty. Když jsem ukázal Martince vypočtenou cifru na mnou vybrané hotely, nejdříve spráskla ruce, pak mě, a pak mi triumfálně ukázala na internetu 15 let starý cestopis, kde vyčetla, že v Ománu se spí levně. Vydedukovala z toho, že jsem snob vyžadující drahé ubytování, když můžeme bydlet za pár korun na každém rohu. Marně jsem se snažil vysvětlit, že ománský riál je po kuvajtském a bahrajnském dináru třetí nejhodnotnější měnovou jednotkou na světě (1 OMR = ~66 CZK). Musel jsem se znovu ponořit do map, do internetu a do peněženky. A přineslo to svoje ovoce.

Problém je, že jak povyroستly naše holčičky, máme najednou problém se vejít do standardního dvoulůžkového pokoje a hrozně moc záleží na tom, jak s tím umí pracovat různé vyhledávače a zprostředkovatelé ubytování. Trivago je v kombinaci 2 dospělí + 2 děti úplně ztracené, booking.com je o něco lepší, ale také dost často nabízí dva dvoulůžkové pokoje, i když v hotelu existuje možnost větších pokojů. No a na velké a luxusní plážové resorty je nejlepší použít velké zahraniční cestovní kanceláře (FTI, DERTOUR, TUI, Thomas Cook, ...), které mají tyto hotely dopředu nasmlouvané.

Nakonec jsme se dobrali uspokojivého výsledku pro všechny, hotely a auto jsme dopředu zamluvili, a dále jen netrpělivě čekali, až přijde den D. Konečně jednoho krásného dubnového rána den D opravdu nastal a my odletěli.

O tom, jak jsme Omán společně s našimi holčičkami dobývali a jaké útrapy (nejen od holčiček) jsme při tom zažívali, se lze dočíst právě v tomto cestopisu. A nejen o tom. Cestopis je prošípován informacemi o Ománu; informacemi o památkách, kultuře, náboženství, ekonomice, lidech, zvycích, zvířatech a kadidle a tak si zde každý čtenář nad 18 let věku (mladším čtení důrazně zakázáno) přijde na své. Alláh s Vámi!

D1 – Z Kladna do Dubí – 10. 4. – pondělí

Náš den odletu nezačíná ránem, ale ránama. Celý dům se třese jak při zemětřesení. Ozývá se strašné monotónní bouchání, které se rozhodlo nikdy neskončit. Kontroluju čas na mobilním telefonu, který mám pod polštářem, protože už se od něj nedokážu vzdálit na více, než kam mi moje ruka dosáhne. Je 6:30 ráno a já si říkám, že už neusnu, a když si tohle řeknu, tak už mi je jasné, že už neusnu. Honí se mi hlavou myšlenky, jak za to bouchání nejlépe potrestat sousedy. A pak mi to dochází. To nejsou sousedi. To je naše babička! Ona nám naklepává řízky na cestu. A zřejmě jich bude hodně a budou placatý, jak rozklepanej nejtek. Ale za to si můžeme sami. Pořídili jsme si let s nízkonákladovými aerolinkama, které zdarma nepustí ani teplo do kabiny, natož aby nám věnovali kousek žvance nebo nedej bože nechali nás zdarma koukat na film.

Martinka jde ještě dnes ráno do práce a já mám půldenní home office, takže je vlastně dobře, že vstávám tak brzy. Až se vzbudí děťouši, bude to horší. Budu je muset nějak zabavit. Základem je vybrat takovou pohádku, u které vydrží, a já budu moct nerušeně pracovat. A to se mi dnes daří.

Po jedenácté se já a děti ubíráme k dědovi o patro níže, aby nám dal ty vynikající řízky, které babička stihla usmažit, ještě než šla ráno do práce. Řízky jsou zahrabané pod péřovými duchoňkami a tedy stále teplé. Bude k nim výborný bavorský bramborový salát podle Pohlreichova receptu. První dostávají fěrovou porci řízků a salátu dětičky. Než dostanu salát já, Amálky porce je na podlaze a děda se chytá za srdce a kácí se s hadrem k zemi. Snažím se mu pomoci, ale surově mě odstrkuje. Chápu ho. Plovoucí podlaha je dědova chloubka (hned po jeho nových umělých zubech). Nechal ji na podzim vyměnit a od té doby ji miluje a opečovává snad ještě víc než naši babičku, která na tu podlahu tím pádem nepokrytě žálí.

Po obědě je nutné převléknout Amálku do oblečení na cestu a to je moment, kdy musím zapojit veškeré svoje jogínské schopnosti, abych udržel klid a ruku. Citlivá Elinka rozpoznává vážnost situace a sama se vrhá na pomoc Amálce s oblékáním.

Vyrazíme z baráku. Na vstupních dveřích máme nalepený check-list, seznam věcí na cestu, který nám tam zanechala ráno maminka, abychom snad něco doma nezapomněli. Je na něm v tomto pořadí napsáno: pasy, peníze, kufr, tašky, děti. Třikrát to kontroluji, máme všechno. Na letiště nás veze děda, respektive řízení se ujímám já, protože z jeho auta dokážu vymámit ještě nějaký ten kilometr v hodině navíc. Po cestě nás nahání telefonem Martinka, která jela z práce rovnou na letiště, už tam na nás netrpělivě čeká a čekání si krátí twisterem v KFC. My to z Kladna bereme zadem přes D6, neboť D7 je zase rozkopaná a je tam hlášená zácpa. Za jízdy z okénka auta pozorujeme letadla startující z ruzyňského letiště a při tom s holčičkami ladíme natěšovací cestovní atmosféru.

Na letišti se loučíme s dědou a vítáme s maminkou. Společně bez problémů proplouváme všemi bezpečnostními kontrolami. Jsme jedni z prvních na gejtě A8, kde si zabíráme krásná 4 místa v blízkosti vstupních dveří do chodby k letadlu. Martinka se po chvilce začne shánět po velké tašce, ve které je spousta potřebností do letadla a na cestu, a kterou jsem nesl já. Jeéééé, já jí asi zapomněl na bezpečnostní kontrole. Já to ale říkal, že za ni nechci nést vůbec žádnou zodpovědnost – stačí mi taška s foťákem a víc nechci. Martinka se pro ni vydává a mě zanechává samotného s dětmi a neustále mumlajícího, že za to nemůžu, protože jsem to přece říkal, že za to nechci nést žádnou zodpovědnost. Tašku nám naštěstí nikdo neukradl. Poučení

z toho je, že mě opravdu není radno svěřovat více než jednu věc. Od této chvíle má po zbytek dovolené všechny děti a zavazadla na starosti Martinka.

Letadlo krásně plynule startuje. Po chvilce letu se hlásí Amálka k cestě na záchod. Nesmlouvavý pohled Martinky očí mi naznačuje, že jsem na řadě. Nehádám se. Ještě jsem ani nezabouchl dveře od záchodu a Amálka už křičí, že na tuhle hrůzu nepůjde, a že to radši vydrží. Marně se ji snažím přesvědčit, že nás čeká ještě 6 hodin letu. Chudinka malá ve svých 4 letech ještě koncept času úplně nechápe. Nepomáhá obložení prkénka záchodu obrousky do vrstvy, až záchod úplně zmizí. Amálka se kousla a nepůjde. Jdeme zpátky k mamince, kde ji opatrně naznačuji, že jsem neuspěl. Odměnou je mi nenávistný pohled rozzuřeného býka. Za 5 minut se tedy jde znovu, tentokrát jdou holky spolu. Po chvilce se vrací s vítězoslavným úsměvem. Jenže za 5 minut Amálka se opět hlásí, protože před tím si už sice sedla, ale nešlo jí to. Takže jsem zase na řadě já. Na záchodě držím Amálku ve vzduchu nad mísou, chudinka řve jak prasátko před porážkou, ale je jí to prd platné. Já nepouštím a tak se nám po chvilce daří naplnit očekávání. Cestou ze záchodu mám pro změnu vítězoslavný úsměv zase já. A navíc vícekrát už jít s Amálkou na záchod nemusím, protože nikdo přece nechce, aby nás ihned po přiletu do Dubaje zatkli a zavřeli.

Co se týká letecké stravy, začínáme tím, co jsme si vyrobili sami doma - houskou obloženou salámem. Sotva se naplníme houskou, roznáší letušky krabici studených dobrot. Tak vida, oproti očekávání přeci jen na tomhle letu bude k máni něco zdarma. V momentě, kdy jsme se dorazili dobrotami z krabice, roznáší letušky teplé jídlo. Děkujeme, ale už opravdu nemůžeme. Pití můžeme, to si musíme ale zakoupit. Máme na to přichystané drobné dolárky. Než se donosí jídlo a odnese odpadky, je půlka letu za námi. Rychlost a sebranost stewardů letecké společnosti Flydubai připomíná perfektně sehrané želví kung fu.

Holky si dále krátí čas letu hraním her na tabletech. Maminka a tatínek se snaží občas spát, Eliška si píše svůj ománský deníček, Amálka zlobí maminku, tatínek zlobí Elišku a tak pořád dokola.

Po přiletu do saudskoarabského Dubaje (kteréžto čtyřletá Amálka familárně nazývá Dubím zřejmě v narážce na nechvalně známou kladenskou rómskou čtvrť) jdeme do tranzitní zóny. Je rovných 10 hodin večer místního času (8 našeho) a nám nezbývá než nějak přečkat více jak 5 hodin na přestupu, než poletí naše další éro do Muscatu. Naše první kroky míří zkušeně do místního Marhaba lounge optat se, zda si lze za rozumný peníz zaplatit vstup. V Dubaji termín rozumný peníz má ale úplně jinou hodnotu než my představu a tak 50 USD za osobu ještě omezené na 2 hodiny pobytu vyhodnocujeme jako doslova a do písmene nekřesťanské. Jdeme raději do místního baru Paul, kde to vypadá kulturně, je zde spousta volných míst k sezení a mají celou řadu dobrot. Naštěstí neznáme hodnotu místního dyrhamu, takže není žádný problém zaplatit platební kartou 85 místních AED fufníků za kafička, kolu, vody a misku čerstvého ovoce. Baterie na tabletech dětem stále drží, počítače máme s Martinkou také nabitě a tak nemáme žádný problém v Paulovi přečkat více jak 2 hodinky.

Když Eliška začne křičet, že má hrozný hlad a nám je trapné v Paulovi vytáhnout babiččiny řízky, jdeme se přesunout na gate F8. Do boardingu zbývá něco přes dvě hodiny.

Na bráně F8 nacházíme celou řadu volných sedaček vedle sebe a zabíráme si ji pro sebe. Oproti nám sedí ve vzdálenosti méně než jeden metr řada opálených zamračených bubáků, pravděpodobně muslimských poutníků, zahalených jen v bílém prostěradle a směřujících do

saúdskoarabského Jeddahu. Při pohledu na ně si nelze nevzpomenout na rčení, že sice né každý muslim je terorista, ale každý terorista je muslim. Jejich divoké pohledy nás provrtávají, ale nás to nechává ledově klidnými. Netrpíme totiž rasistickými předsudky a na všechny se usmíváme. Usmíváme se, i když vybalujeme z krabice vepřové řízky od babičky, které nás tak teroristicky budily dneska ráno. Jejich vůně se teď krásně line celým letištním terminálem. V momentě, kdy se do nich s chutí zakousáváme, naproti sedící arabové už to nevydrží, zakřičí Alláh Akbar a všichni jako jeden muž se zvedají a prchají pryč. A nám dochází, že jedinými teroristy jsme tady my.

Po snědených řízkách usíná unavená Amálka mamince v náručí a já si jdu protáhnout nohy.

Neviditelná síla mě jak magnet táhne přímo do duty free shopu do sekce lihovin. Podle ománských regulí bych mohl legálně importovat 2 flašky alkoholu. V Ománu (kromě na letišti) ho totiž už koupím jen těžko, protože se prodává jen a pouze na povolenku; alkohol tedy není úplně zakázaný, ale je nutné si koupit nejdříve někde povolenku. V prvním a posledním hotelu by alkohol měl být k mání, ale co si počnu mezi tím? Už už natahuju ruku po láhvi, když tu se ve mně něco pohne. Já to ty 4 dny vydržím! Ukážu morální charakter, ukážu svoji vnitřní sílu a ukážu Martince, jakého to má doma nealkoholického borca, kterého jí musí všechny nemuslimské ženy závidět!

D2 – Přilétáme do Ománu – 11. 4. – úterý

Přesouváme se nenápadně do dalšího dne. Ve 2:40 ráno je čas jít do letadla. Budíme Amálku a táhneme obě polospící děti k letadlu. Let z Dubaje do Muscatu trvá pouhopouhých 45 minut; to je dost času na to, aby holčinky zase stihly usnout a dost málo na to, abychom je zvládli vzápětí probudit. Děti trpící spánkovou deprivací se na nás tváří jako obžalovaní na dozorce v procesu Milady Horákové a Martinka hlásí, že tohle už nechce nikdy absolvovat a že to je naposledy, kdy na něco takového bereme a trápíme děti. Jenže to ještě zdaleka není konec našeho trápení, které nás bude čekat za chvíli v autopůjčovně, ale k tomu se ještě dostanu.

Nejdříve musíme jít zakoupit turistická víza; bereme nejlevnější verzi na 10 dní za 5 riálů na osobu a je to bez čekání. Trochu jsme se toho báli, protože v některých reportech se psalo o 2 hodinových frontách. Víza se nechají zařídit i dopředu online přes webové stránky ománské policie (<https://www.rop.gov.om/visa/english/online-services/visaapplication-main.aspx>), ale stejně se musí posílat pasy na ambasádu a pro nás ta nejbližší je ve Vídni, tak jsme tuhle variantu po prozkoumání zavrhlí a dobře jsme udělali. Při nákupu víz rovnou měníme část dovezených dolarů na riály. A tentokrát jsme dobře neudělali. Kurz na letišti je sice shodný, jako kurz ve velkých hotelech, ale oproti směnárnám ve městě je značně nevýhodný.

S vízi jdeme na kontrolu, kde místní úředníci s razítky mezi sebou soutěží o nejpomalejší pohyb. Říkali jsme si, čím to asi je - jestli tím horkem, aby se neschvátili nebo tou ropou, která je nenuť se příliš ohánět? Možná obojí. K rychlejšímu pohybu je nepříměje ani hlasitě řvoucí Amálka, které se chce hrozně spát a teď tu musí stát a čekat, až jí orazítkují její pas a vůbec nechápe, co na tom tak dlouho trvá.

Po vízové proceduře bereme zavazadla a jdeme do autopůjčovny vyzvednout naše auto, které máme už drahnou dobu zamluvené a předplacené. Objednali jsme si pořádnou káru 4x4,

jelikož část našeho plánu je offroad. Nejlépe nám vyšlo auto od půjčovny Europcar zajištěné přes německé FTI. Na pobočce Europcar sedí 2 tradičně oblečení muslimští bratři. Podávám jim voucher a říkám, že si jdeme pro náš Ford Explorer, který tu již jistě na nás čeká, neboť jsem při rezervaci zdůrazňoval, že dorazíme o půl páté ráno. Kluci chvíli uhýbají pohledy, drbají se za ušima, domlouvají se spolu arabsky a pak nám vysvětlují, že velké auto teď bohužel nemají, mají jen nějakého prcka. Velké auto bude možná ráno, až dorazí inteligentnější ranní směna. Dávám najevo klukům opáleným, jak mi stoupá rtuť v těle, ale co se dá dělat - holky jsou zničené, tvrdnout tu přeci nebudeme. Říkám jim, že tedy bereme malé auto a velké ať nám přistaví během dnešního dne k našemu 100km vzdálenému hotelu. Vyndávám svoji blejskavou zlatou platební kartu. Kluci si ji chvíli prohlíží z obou stran a pak mi ji vracejí s tím, že tuhle nechtějí, neboť je debetní a oni berou jenom kreditní. Tak to teda ne, s touhle kartou (plus její maminkou, babičkou a dalšími předky) jsem projel a dobyl celý svět a nikdy žádný problém nebyl. Kluci krouť unizono hlavou, že chtějí kreditní a tuhle nevezmou. Já ale žádnou jinou nemám. Naštěstí Martinka má svoji kreditní "Lady kartu" od Komerčky. Kluci zase dělají drahoty, že Martinka není napsána na voucheru, ale OK, když z ní udělám druhého řidiče za 3 OMR na den, tak kartu vezmou. Další podraz, ale co nám zbývá. V půjčovně dělají kartou rezervaci na 150 OMR, která je zároveň spolupodílem v případě nehody nebo poškození auta. Kluci strkají Ladykartu do platebního terminálu, ten ale tiskne zprávu „insufficient funding“, jakože tam nejsou peníze. Martinka na mě vrhá provinilý pohled a hned vysvětluje, že tu kartu nemá na parádu, ale k užívání a že všechny peníze stejně projedly děti. Co teď? Tady je sice pět ráno, ale u nás doma jsou teprve 3 v hluboké noci. Volám do banky na oddělení platebních karet, kde slouží nonstop, ať s tím koukají něco udělat. Mám přece na účtech dost peněz, tak to nemůže být žádný problém. Jenže jak se záhy ukazuje, tak to problém je. Karta má svůj kreditní účet a oni ho nemůžou navýšit, ani přesunout moje peníze z jednoho účtu na jiný. To můžu udělat buď já, nebo nanejvýš můj bankovní poradce, který přijde do práce od teď za 5-6 hodin. Naštěstí mám s sebou notebook s certifikátem k internetovému bankovníctví a tak převádím dostatečnou sumu na účet spojený s Martinky kartou. Bohužel, KB centrální transakční systém není v noci online a tedy převod peněz není okamžitý. Děti v tuhle chvíli už dávno spí na Martince ve vstupní hale mezinárodního letiště v Muscatu. Martinka polohlasně proklíná KB. Opět volám na karty, ať mi řeknou, až to tam bude. To prý také nemůžou, ale podle jejich zkušeností to tam bude zaručeně do 10 ráno českého času, což je od teď za 6 hodin. Volám na KB přímé bankovní kanály. Telefonní automat na druhé straně sluchátka mě ujistí, že se mi budou rádi věnovat, ale nejdříve v 7 ráno českého času. Volám znova na karty, co mám proboha dělat. Radí mi, ať přesvědčím sulejmany v Europcaru, ať mi vezmou tu moji debetku, protože z pohledu chování té karty opravdu není žádný rozdíl od kreditky. Prosím oba kluky na kolenu, ale muslimští bratři opět unizono krouť hlavou sem tam. Volám zase do banky, jestli je tam sakra někdo, kdo mi pomůže, vždyť já jsem přece sám významný klient tohoto ústavu a tak mi přece musí někdo pomoci v nouzi. Nikdo. Zatímco se mnou cloumá vztek a beznaděj, Martinka zachovává chladnou hlavu. Vysvětluje mi, že nezbývá než počkat do rána a diriguje transfer spících dětí do nedaleké kavárny, kde jsou alespoň vypořstované sedačky. Zatímco děti spí, my pijeme kávu. Koukám pořád na hodinky, ale vypadá to, že čas se rozhodl zastavit nebo alespoň zpomalil na úroveň místních želvích kung-fu mistrů. Na to, že naposledy jsme spali z neděle na pondělí, se nám překvapivě zatím vůbec spát nechce. Venku už je bílý slunečný den. V 8 ráno ománského času volám znova do banky ujistit se, jestli jsem poslal peníze na správný účet, protože to je karta Martinky a já ten účet ke kartě nevidím ve svém internetovém bankovníctví. V Čechách se zatím vystřídaly směny a tak znova musím

popisovat, co nás trápí. Nová slečna nás ujišťuje, že jsem peníze poslal správně a že podle její zkušenosti peníze už tam určitě budou převedené. Zanechávám rodinu v kavárně a jdu do autopůjčovny. Tam už jsou také noví bratři. A vědí o nás, těm nic vysvětlovat nemusím. Dávám jim Lady-kartu, nehádám se, že není moje a tedy Martinka je druhý řidič, projíždíme kartu terminálem a ... a ... dobrý, prošlo to. A mají už i pro nás naše velké auto. Potřebuji ještě podpis Martinky. Jdu ji vyzvednout, budíme děti, jdeme s nimi na povinnou návštěvu místních toalet, jdeme do autopůjčovny, dovyřizujeme papíry, jeden bratr nás eskortuje k autu (dostáváme zánovní Mitsubishi Pajero), montujeme z domova dovezené podsedačky pro děti a naše letištní eskapáda konečně končí. Nakonec to ještě dobře dopadlo, ale ty nervy!

Náš plážový hotel na následující 2 dny se jmenuje Millenium Resort Mussanah a nachází se v blízkosti města Al Mussanah, asi 100km od letiště. Vybrali jsme ho záměrně s cílem zregenerovat po dlouhé cestě. Téměř vybitý telefon připojujeme na napájení zapalovače v autě a spouštíme navigaci Google mapy se staženou offline mapou Ománu. Zadáváme adresu, ale navigace z nějakého neznámého důvodu nechce navádět. Ukazuje mapu, ukazuje naši pozici na mapě, ale jinak nijak nenavádí, neříká doleva/doprava, mlčí. Restart telefonu tomu nepomáhá. Později se dočítám na nějakém internetovém diskuzním fóru, že to tak prostě je. Google z nějakého důvodu nechce, aby aplikace v Ománu fungovala. Prý vedle v emirátech je to v pohodě, ale Omán prostě nefunguje. Tohle je průšvih, já jsem světil osud naší cesty do Google map! Navádět tedy musí Martinka, které se teď už chce očividně spinkat, na rozdíl od dětí, které se zdají být do růžova vyspinkané, ve výborné náladě a permanentně hlasitě se hádající o to, kdo bude mít starý a kdo nový placák (náš odborný termín pro tablet). Mě drží vzhůru adrenalin. Kombinace cizího auta v cizí exotické zemi a bez navigace, kde místňáci to po městě kalí 100km/h, je adrenalinový zážitek a bude to trvat dobrých 100km, než se s autíčkem a prostředím pěkně sžijeme. Po chvíli bloudění a zajížděk se trefujeme na tu správnou silnici, po které je to už víceméně pořád rovně a Martinka může v klidu usnout. Jenže ne na dlouho. Auto má nechutný zlovyk při dosažení rychlosti 120km/h nepříjemně varovně pískat, asi jako naše dlouho otevřená lednička. Snažím se tedy jet těsně pod 120km/h, ale moc se mi to nedaří, zejména když s touhle rychlostí patřím mezi nejpomalejší auta na dálnici a to rozhodně není v souladu s mým jižanským naturelem.

Po cestě se dívám z okénka automobilu a spásám pohledem míhající se vyprahlou krajinu, místní architekturu, billboardy s panem sultánem, arabské klikyháky, zahalené lidi a chlupatá zvířata. Je jasné, že nejsme v Evropě.

Omán je Arábie pur. Orientální exotika. Rozprostírajíc se u ústí Perského zálivu, Omán sousedí se Spojenými Arabskými Emiráty, Jemenem a Saudskou Arábií. Hlavní město této islámské země se jmenuje Muscat. Česky se to správně překládá Maskat, mně se ale více líbí vlastní překlad Muškát, jenže ten mi Martinka zakázala používat a já zase nejsem ochotný pořád tady Mlaskat, takže prostě v tomhle cestopisu zůstáváme u anglického Muscat. Sorry jako.

K hotelu jedeme přibližně hodinu. Bohužel přehlédl jsem odbočku a tak sjíždíme z dálnice na dalším výjezdu na cestu, která vede paralelně s dálnicí. Po chvilce se asfalt mění na offroad. Žádný problém, máme přece 4x4. Přijedeme k hotelu, který je obehnaný dvoumetrovou zdí a na příjezdovou cestu k hotelu se nedá dostat. Musíme se několik kilometrů vrátit zpátky, pak pokračovat kus na druhou stranu, podjet dálnici, vrátit se na dálnici v opačném směru, atd. Prostě další hodina, než se dostaneme do hotelu.

Původně jsem do hotelu psal, ať nás čekají okolo šesté ráno, aby s námi počítali. Měli jsme příslibeno, že pokoj sice hned ráno pro nás nebude, ale budeme moct ihned využívat všech prostor a vymožeností hotelu. Ted' v 11 už jim to ani nepřipomínám. Pokoj už je pro nás připravený. Oběd je až v 12:30, jdeme na pokoj si dát všichni hodinovou chrupku. Po obědě jdeme na chvíli obhlédnout moře a hotelové bazény a pak opět pokračujeme ve spaní na pokoji. Ta cesta nás všechny dost zničila.

V 15:30 se jdeme koupat. Začínáme v bazénu. Je zde minimum lidí, z toho minima je většina Čechů. Voda v bazénu je teplá a příliš neosvěžuje a tak se po chvíli přesouváme k moři, kde není téměř nikdo. Tady zjistíme, že jsme se ocitli v opravdovém mušličkovém ráji. V loňském roce jsme strávili pár dní na Floridě na Sanibelu, které je považováno za království mušlí. Toto místo si se Sanibelem nikterak nezadá. Navíc zde je mnohem více pěkných zatočených škeblí. Moře je zde křišťálově čisté a tak s potápěčskými brýlemi se loví snadno jedna krásná škeble za druhou. Brzy jich mám pět v ruce a potápím se pro další, když v tom mě jedna z těch škeblí kouše do ruky. Áááááá, infarkt, odhazuju je všechny pryč. Zrada. V těch škeblích bydlí potvory krabi nebo spíš raci poustevníčkové. Naprostá většina mušlí ve vodě je obydlených. A ta krvežíznivá potvora mě chtěla sežrat!

Koupeme se v moři, holčičky občas vyjdou na břeh hledat a sbírat pěkně zatočené mušle a čas letí. U vody a ve vodě vydržíme do půl sedmé večer, kdy začíná slunce zapadat za písek. Ještě se trochu pomáchat v bazénu a hurá na pokoj.

Po převlečení na pokoji z plavek do slušného úboru vyrážíme na večeri. V hotelu máme program all-inclusive a to mám rád.

Po večeri se domlouváme co s načatým večerem a do kterého baru si zajdeme chvilku posedět. Přerušuje nám to Amálka, která se dožaduje záchodu a tak zatímco já s Eliškou čekáme dole v hotelovém lobby, Martinka jde s Amálkou na pokoj. Jak tam tak dole čekáme,

připojuje se k nám Khalid, můj nový ománský kámoš. Chvilí jen tak plkáme o životě, pak zabředáme i do těžších témat, kdy využívám možnosti otřít se trošku o místní náboženství.

Náboženstvím Ománu je islám a prakticky všichni původem Ománci v Ománu jsou muslimové. Islám je založen na učení proroka Mohameda, kterému Bůh (arabsky Alláh) v 7. století AD zjevil Korán, bibli islámu. Pravda je, že korán je extrémně komplexní (ve smyslu složitosti i úplnosti) kniha, kdy je dost těžké uvěřit, že jí jen tak vysmrknul jeden prostý člověk a ještě za tak krátkou dobu. Podle mého učitele francouzštiny (nativního muslima) v tom museli být zapojeni mimozemšťané. Říkám tuto teorii Khalidovi, ale nesouhlasí. Muslimové se štěpí na sunity (80%) a šíity (20%) v závislosti na tom, kdo měl být právoplatným nástupcem ve vedení muslimské obce po smrti Mohameda. Podlu sunitů to byl chalífa Abú Bakra, podle šíitů legitimními nástupci jsou jen potomci Mohamedovy rodiny v linii počínaje jeho bratrancem a zetěm Alím ibn Abú Tálibem. V Ománu jsou sunité.

Martinka se vrací s Amálkou, loučím se s Khalidem, měníme si zdvořile What's Up kontakty a ujistujeme se, že si brzy napíšeme.

Celá rodinka jdeme testovat místní zvyklosti do hotelového shisha baru. Objednávám vodní dýmku (správný arabský název je nargile) a do ní si poroučím voňavý tabáček double-apple kombinovaný s mátou. Je vynikající. Holčičky si hrajou na tabletech, Martinka spinká zalomená na gauči a já se pomalu propíjím a prohuluji do mého oblíbeného eklektického stavu (kdo neví co to je, viz popis naší cesty po Kubě). Taktéž si pořád píšu s Khálidem přes whatsapp. Pohostinnost místních lidí se zdá být opravdu nekonečná. Khalid nejen že mi pořád láká do vedlejšího baru u bazénu na pivčáka, ale po čase mi nabízí, ať jdeme k němu domů na večeři a nakonec tahá z rukávu vlastní manželku nebo přítelkyni či co to je. Seznamuji se tak se Sanná. Nevím, jestli je to tím, jaký jsem ve srovnání s Khalidem hezký alfa samec, nebo jestli jí připomínám bohatého šejka, každopádně Sanná se do mě zamilovává a po zbytek naší cesty mě zahrnuje whatsappovou přízní a neslušnými obrázky z jejího soukromí. Martince to raději ani neukazuji, ať zbytečně nežárlí.

V 10 jdeme na pokoj a budeme spinkat krásných 11 hodin v kuse.

D3 – Millenium Resort Mussanah – 12. 4. – středa

Okenice jsou zatemněné a nikomu se nechce dobrovolně vstávat. Zkousím to nejdříve po dobrém. Jemně do všech holek strkám za pomalu se zesilujícího pokřiku „vstávejte Růženky!“. Je to marné. Pak jim jdu v dobré víře zazpívat: „krásný je vzduch, krásnější je moře; co je nejkrásnější, co je nejkrásnější, usměvavé tváře.“ Zase nic, jen nějaká ruka snad nechtěně zasáhla mojí usměvavou tvář. Nezbyvá než vytáhnout kalibr nejtěžší a na telefonu pustit na plné pecky spartakiádní poupata od Michala Davida. To funguje, to by probudilo i mrtvoly. V zápětí dostávám na budku.

Snídaně se skládá z humusu, černých oliv, ománsko-balkánského sýra, fátouše, tabulehu a dalších arabských pochutin. Na tenhle hotel si rozhodně nebudeme stěžovat, co se týká stravy.

Po snídani se převlékáme do plavek a vyrážíme k bazénu, kde nejlepší místa pro lehátky pod plátěnou stříškou jsou už všechna rozebrána. Vyhrála je skupinka česky mluvících gentlemanů, kteří si přijeli užít místní All Inclusive program. Nejlépe to je vidět při jejich odpoledním volejbalu, kdy úkol dostat míč přes síť se zdá být téměř neřešitelným a navíc

hrozně k smíchu. Zabíráme volná lehátka pod slunečníkem po straně a jdeme nejprve do bazénu se studenější vodou, kde to po asi 10 minutách balíme a přesouváme se do moře, které je tady nepřekonatelné. Má ideální teplotu, křišťálově čistou vodu a je plné mušlí. Martinka s Amálkou opět střídají koupání v moři s hledáním mušliček na břehu. Já s Eliškou si hrajeme na potápěče. Máme nasazené potápěčské brýle, Eliška má šnorchl a dáváme si pod vodou potápěčská znamení, že je všechno OK. Přitom se snažíme vylovit ty nejkrásnější (a neobydlené) mušličky přímo z moře. Ve vodě vydržíme v kuse do jedné hodiny odpolední, a končíme jen proto, že Amálky řvaní hlady se už nedá déle vydržet.

Po dobrém obědě v hotelové restauraci jdeme na pokoj přečkat polední vedro siestičkou do 3 hodin. Následně zjišťujeme, že se nám nějak nepěkně zabarvila záda do červena. Mažeme si je navzájem opalovacím krémem s ochranným faktorem 50, načež vyrážíme znovu k bazénu a posléze znovu do moře.

Po ranní zkušenosti se dnes odpoledne koupu raději v tričku a dobře dělám. Martinky zádička dneska večer vyhraji první cenu v soutěži s Pepou na gril 2017. U moře děláme to, co pořád, t.j. koupeme se a sbíráme mušličky. Už jich máme plnou igelitku - to budou mít babičky radost! A toho smradu co z toho zase bude ...

V pět odpoledne slunce klesá, stíny se protahují, vše se barví do zlatova a tedy je ten správný čas skočit na pokoj pro foták a nastřílet pár obrázků. Holčičky se zatím převlékají do šatiček. Musíme udělat nějaké pěkné fotečky, abychom zaznamenali, jaké ty naše holčičky bývaly krásné a roztomilé.

Po přesunu od moře zpátky k bazénu zjišťujeme, že Amálka někde ztratila své nové sluneční brýle a tak se je vracíme hledat k moři. Naštěstí Amálka je po chvíli nalézá a tak jí ani moc nehubujeme.

V baru u hotelového bazénu pak popíjíme mangový džus a se zájmem pokukujeme po vedlejším hřišti minigolfu. K nelibosti našich dívenek se ale nakonec rozhodujeme tam nejít. Je už dost hodin a nějak to nestíháme.

Jdeme na pokoj se převléknout na večeri. Před večeri mají holčičky právě tolik času, aby stihly naaranžovat výstavu všech nasbíraných mušlíček na proskleném stolečku na balkóně. Parádní kolekce.

V hotelové restauraci nás čeká mexický večer a to holčičky baví, protože se po fazolích nechá očekávat nadprůměrná večerní kanonáda. Martinka projevuje z fazolí nadšení o poznání menší. Navíc nemá moc ráda, když střílíme.

Po večeri jdeme zopakovat včerejší vodní dýmku. Koukáme při tom s holčičkami na notebooku na Scooby Dooa (tématicky dnes volíme díl Mexická příšera). Holčičkám tabáček nazývaný dvojité jablíčko moc voní a dožadují se také dávky této čmoudící dobroty. Co bychom to byli za rodiče, kdybychom jim také trošku nedopřáli. Pokud toto čte někdo ze sociálky, tak kecám, jó.

Vodní dýmka mi moc chutná a já se těším, jak si tady v Ománu ještě pořádně zahulím. Nezahulím. Vodní dýmku po zbytek cesty už nepotkáváme. A to jsem doufal, že si nějakou přivezu domů. Když to teď čtu, jak to píšu, tak je mi úplně smutno.

Po pohádce jdeme na pokoj s plánem jít okamžitě spát. Plány nám nevychází. Přetažená Amálka má nutkání zlobit. My ji za to trestáme různými zákazy, ale Áma pokračuje v zlobení (a my v zákazech). V momentě, kdy usíná a utichá (v tomto pořadí), má zákaz sladkostí na zítra, nebude mít tablet zítra v autě, nic ji nekoupíme ani zítra ani v pátek na trhu, zákaz hranolek k jídlu na zítra, zákaz kečupu a několik dalších zákazů.

Konečně je ticho, můžeme spát. Teda mohli bychom, kdyby ta naše spálená záda tolik nepálila.

D4 – přes Jebel Shams do Nizwy – 13. 4. – čtvrtek

Budík crrrr v 7 ráno. Končí čas vyhrazený na vzpamatování se po dlouhém letu. Dnes opouštíme plážový resort a vydáváme se konečně na poznávací okružní cestu po Ománu. Chceme tedy z hotelu vyrazit co nejdříve, nejlépe před půl devátou. Jenže se musíme vykakat, obléknout, zabalit, nasnídat, vybělit pokojový minibar, sesbírat mušle na balkóně, odhlásit z hotelu, ... Ještě než vyjedeme, nabíráme hodinové zpoždění.

Cestu máme poměrně jasně naplánovanou už z domova. Vrcholem dnešního dne je zdolání nejvyšší hory Ománu Jebel Shams, samozřejmě autem. Plánujeme jet tou nejkratší trasou, zároveň tou nejkrásnější, nejzážitkovější, ale také nejkomplikovanější a časově nejdelší, protože většina cesty vede po nebezpečné silnici přes horu Al Awbf (také nechápu, jak to dokážou srozumitelně vyslovit) a pohoří Al Hajar. Problém je, že jediná navigace, která zná tuto cestu, je google maps a google maps tady nefungují a nenavádí. V hotelu na WiFi jsem si proto stáhnul a nainstaloval do mobilního telefonu 2 další offline navigace a mapy - Navmi a Sygic.

Jedeme tedy nejdříve podle Navmi do 50km vzdáleného města Al Rustaq (známého pěknou pevností a termálními lázněmi, což v tomto vedru je představa vskutku odporná). Odsud má začít pořádná terénní cesta. Jenže silnice je za Rustaqem úplně uzavřená a snaha tuto uzavírku jakkoliv objet selhává. Zkoušíme to i podle google map bez navigování (tedy naviguje Martinka). Chvilí to zkoušíme objet vyschlým korytem řeky, pak Martinka velí odboč doleva, jenže to nejde a jsme v tomhle (pytli jsem myslel). Rostoucí napětí v autě mi naznačuje, že je čas se tohoto snu vzdát a zvolit náhradní objízdnu trasu.

Škoda. Bůh ví, co by nás ještě po cestě přes hory potkalo za nezapomenutelné zážitky. Aby totiž byl zážitek opravdu nezapomenutelný, musí být intenzivní. Je tedy důležitá jeho absolutní hodnota a není až tak podstatné, jestli je negativní nebo pozitivní. Snažil jsem se tuhle matematickou teorii zážitku vysvětlit Martince, ale neuspěl jsem. Nikdy neměla ráda matematiku a absolutní hodnoty už vůbec ne.

Porovnáváme mezi sebou různé trasy různých navigací, než vybíráme Navmi. Ta slibuje, že k Jebel Shams nás navede rychleji než Sygic a ještě to vezme přes město Bahla, které jsme měli v plánu až na zítřek.

Cesta vede vyschlou a spálenou krajinou. Po asi 80km stavíme na benzínové pumpě, aby nám náhodou nedošel v této pustině benzín. Tedy popravdě máme ještě pořád 3/4 nádrže plné, ale co kdyby. První hádanka, zda naše auto jede na benzín nebo na naftu se řeší sama. V Ománu diesel na benzínových stojanech určených pro osobní auta vůbec není. Další hádanka – jak se otevírá nádrž – už je výrazně složitější. Do hledání se zapojuje i místní pumpař indické výroby a po chvíli nachází schovanou páčku pod volantem. Bereme 40 litrů a platíme za to okolo 480 Kč. Férová cena 12Kč za litr. Sorry jako, kdo to má?

I zde - tak jako při každé příležitosti - navštěvujeme s holčičkami záchody. Zatímco v hotelu byl záchod kulturní (sedací), všude jinde mají záchody ománské, které vypadají téměř stejně jako záchody turecké, jenom jsou o něco špinavější. Holčičky vždy křičí, že tam teda nepůjdou ani za nic, ale nakonec jim stejně nic jiného nezbyvá.

Jedeme dál. Podél cesty sem-tam potkáváme nějaké místňáky. Koukám na ně a přemýšlím, co je na nich divného. A najednou mi to dochází. Vždyť všichni vypadají jako vousatý čerti bez rohů! Do toho ten spalující žár venku. Vždyť je to jasné jako facka. Peklo není nikde pod zemí, peklo je tady, na zemi. Peklo je Omán a Omán je peklo. A rohy už prostě nefrčí.

Krajina se postupně mění z více hornaté na méně hornatou, suchá je pořád stejně.

Po jedné odpoledne přijíždíme do města Bahla. Hned na první křižovatce potkáváme restauraci, a jelikož jsme už minimálně hodinu nejedli, není co řešit. Dáváme si zde výborné 3 kebab-burgry s hranolkami, k tomu 4 vychlazené vody a platíme za všechno 150 Kč.

Vyhlašujeme tuto restauraci za výherce mezi ománskými restauracemi. Po obědě chceme nakoupit ovoce ve vedlejším obchodě. Mají zavřeno a následně zjišťujeme, že většina obchodů má polední přestávku do 4 odpoledne. V tomto období mizí i čerti z ulic, život se zastavuje. Většina místních drží režim, že vstává brzy ráno, chodí pozdě večer spát, ale spí denně na 2 směny.

Město Bahla je známé svojí starodávnou pevností a tedy další povinná zastávka v našem plánu. Význam pevnosti podtrhuje její zařazení na seznam světového dědictví UNESCO a neméně významné je zařazení na Hillman's top wonders (kdo nezná, doporučujeme vyhledat).

Pevnost byla postavena v 13.-14. století. V roce 1406, za vlády imáma Machzúma Íbn al-Falláha, se stalo město Bahla hlavním městem a centrem moci dynastie Nabháníů, což je zcela jistě velmi zajímavá informace pro všechny milovníky historie Bahly. V roce 1610 byla dobyta a následně zbořena, a tak je v současné době trošku zříceninou.

No a tuhle významnou zříceninu jsem si šel oběhnout jenom já, protože zbytek posádky odmítal v tomto poledním vedru opustit klimatizované auto. Přišly tak o kulturní zážitek jako jsou pěkné hnědé zdi nebo 2 polorozbořené mešity.

Přestože jsme nemohli jet přes hory podle původního plánu, náš dnešní hlavní cíl Jebel Shams se nemění. Hora Jebel Shams měří 3000 metrů a tedy očekáváme, že nahoře se krásně ochladíme. Navigace je opět použitelná jen k určení správného směru, kdy silnice končí několik kilometrů za městem Al Hamra.

Škoda, že jsme si nepořídili nějakou pořádnou papírovou mapu, říkáme si. Ještě před pár lety by bylo nemyslitelné, abychom jeli na podobnou výpravu bez mapy. To ty mobily a internet za to můžou! Ty nás tak strašně degenerují! Až se to jednou vypne úplně, tak asi budeme muset znova začínat od pazourků. Filozofujeme si nahlas v autě.

V Al Hamra už tušíme, že čas offroadu se blíží a tak rozdáváme dětem kinedril (máme s sebou 4 balení). V momentě, kdy končí silnice, zapínáme všechna 4 kola a halíme se do oblak prachu. Tato poměrně úzká cesta s prudkým srázem na jedné straně je hojně využívána a tak pravidelně mjííme auta jedoucí proti nám. To je ten správný čas se pomodlit, zavřít oči a doufat, ať se vejdemo vedle sebe.

Kousek od vrcholu stavíme na vyhlídce Wadi Ghul, což je ománská odpověď na americký Grand kaňon. Je tu opravdu výrazně menší vedro a to se nám líbí. Rádi bychom si dali kafičko v nedalekém resortu Jebel Shams. Bohužel, zavřená závora nás nepouští a odrazuje od dalších pokusů. Po cestě se nám motají kozy, na které je třeba dávat bacha a to zejména když se zastaví. Vyhledávají rádi stín, které auto hází a občas používají auto zaparkované ve stínu nějakého stromu jako podstavec za účelem okousání větví v koruně stromu. Jízdu terénem si opravdu užíváme. Zatímco kinedril Martinku uspává, na holky to působí spíš jako redbull s vodkou. Za zvuku kvílejících pneumatik si holky dokola prozpěvují písničku, kterou si sami složily: “Když jedeme z kopečka, prději nám kolečka”. Musíme je brzdít, když chtějí rýmovat na to, čím hnědým projíždíme, když jedeme rovně.

Na vrcholu Jebel Shams - kromě obdivu z nekonečné krásy hor - není příliš co dělat. Proto největším zážitkem z Jebel Shams je cesta samotná.

Stejnou cestou jako tam se vracíme zpátky dolů. Na silnici zadáváme do GPS navigace další cíl dnešního dne, vesnici Misfat al Abryyin. Než ale dojedeme do Misfátu, musíme nejprve znovu projet městečkem Al Hamra. Jelikož už je pět odpoledne, krámy jsou otevřené a tak jdeme nakoupit ovoce, sušenky a vody do auta. V krámě mají prakticky všechno srovnatelné s našimi krámy – snad jen s výjimkou vepřového masa.

V Misfat al Abryyin parkujeme na kraji staré části této unikátní historické vesnice, nacházející se na úpatí hor v nadmořské výšce 1000 metrů. Vydáváme se po svých na okružní prohlídku tohoto spektakulárního místa se zemědělskými terasami, krásnými alejemi, starými hliněnými domy a střechami z palmových větví. Vesnice je protkána umělými kanály, kterými se z hor svádí voda a kterým se říká falaje. Míjíme 1000 let starou strážní věž a míříme do cedulemi značeného Old Misfat House, penzionu a minirestauraci. Zde dostáváme vodu, kořeněnou ománskou kávu a k ní – jak je v Ománu zvykem - sladké datle. Úžasná to kombinace. Místní pan majitel nás láká se zde ubytovat, ale má smůlu, protože my máme na dnešek rezervovaný hotel v Nizwě.

Po cestě zpátky k autu se na nás napojí nebezpečně vyhlízející pán původem z Bangladéše, který v ruce svírá srp a hladově se dívá na naše holčinty. Hned je k němu posíláme, že to bude moc hezká fotka. Pán má doma v Bangladéši také 2 děti. Holčičky se mu moc líbí a tak nás doprovází až k autu. Chápeme to. Přítomnost našich holčiček musí udělat šťastným úplně každého.

Pomalů slunce padá k obzoru a nás ještě čeká cesta do města Nizwa, konkrétně do hotelu Al Diyar rezervovaného přes booking.com. Záhy je úplná tma a je tedy na čase zjistit, jak se v tomto autě rozsvěcují světla. Trvá to méně než nalezení otevírání nádrže a zvládáme to bez cizí pomoci. Po cestě trvající další hodinu bereme ještě jednu benzín, ať máme pořád plnou.

Po cestě trénujeme a zkoušíme holčičky na znalosti islámu. Než přijedeme domů, budou to umět, jak když bičem mrská. Místní náboženství je sláma na I a všechny ostatní slova jsou na M. Muslim, mešita, minaret, muezín (Eliška od té doby nazývá Amálku Pepin muezín), Mekka, mihráb atd.

Do hotelu přijíždíme před 8 večer a hned jdeme do hotelového bazénu se po celodenním pečení trochu osvěžit. Voda je překvapivě studená, a to tak, že po 10 minutách koupání nás vyhání z vody Amálčino hlasité drkotání zubama. To nelibě nese Eliška, které se plavání líbí a s teplotou vody nemá problém. Proaktivně se nabízí, že drkotavé zuby Amálce vlastnoručně odstraní. S tím nesouhlasíme, čím by nás pak kousala?

Již slušně převlečení do večerní róby jdeme povečeřet do hotelové restaurace. V restauraci je narváno a tak musíme ještě chvilku počkat, než se uvolní stůl. Čas využíváme k sepsání (Eliška) a k pokreslení (Amálka) pohledů.

K večeři si dáváme kůzlečí kebab a holky dostávají kuřátko s rýží. Amálka dost špatně nese, že za včerejší zlobení dnes nesmí hranolky a křičí na celou restauraci, že už bude na věky hodná. Celá restaurace se kvůli tomu na nás ošklivě dívá a přemítá, čím že to trápíme toho malého sladkého andílka. My zůstáváme neoblomní. Až budeš hodná, budou hranolky!

Po večeři na pokoji ještě prvňáček Elinka píše svůj první deníček a pak nám předčítá ze své první knížky Žbluňk a Kuňk, které Martinka přezdívá Čuk a Gek nostalgicky vzpomínajíc na svoji první knížku, která v ní zanechala spoustu krásných vzpomínek. Já pak dopisuji poznámky z cest za poslední 2 dny, dokud to mám v hlavě a než se mi to smíchá s novými zážitky, které určitě přijdou v dnech následujících. Spinkat jdeme v 11 večer, zítra se bude zase brzy vstávat, půjdeme totiž na místní vyhlášený trh!

D5 – Trh v Nizvě a cesta do pouště za beduíny – 14. 4. – pátek

To byla strašná noc. V našem obrovském hotelovém pokoji sice máme postele pro 6 lidí, ale neregulovatelná klimatizace funguje pouze v režimu vypnuto (a pak je nesnesitelné vedro) nebo zapnuto (a pak je nesnesitelná zima). Večer před spaním jsme se to sice snažili vychladit, ale chvilku po vypnutí bylo zase nesnesitelné vedro a celou noc to přepínat se nikomu nechce. Do toho nás stále hřejí naše spálená záda. Opět chladíme ve 2 ráno, poté co nás probírá z polospánku velké žuchnutí Elinky z postele. Martinka se následně dochlazuje mokrým ručníkem a likvidací všeho studeného z minibaru.

Ve 3/4 na 7 lezeme z postele. Plán je být co nejdříve na místním nizwáckém trhu. Jednak než se opět udělá ománské pekelné vedro a druhak než skončí místní páteční trh zvířat. Co se intenzity zážitku týká, tento trh má patřit mezi největší atrakce Ománu a tak jsme věnovali nemalé úsilí naplánovat naši cestu tak, abychom tu v pátek ráno prostě byli. A taky tu jsme.

Mám z nás velkou radost. Dneska jsme obzvláště rychlí prdi. V 7 jsme na snídani a v 8 na nedalekém trhu, který se nachází v centru města Nizwa.

Možná nastal ten správný čas říci si něco málo o městě Nizvě. Toto město (velké asi jako město Kladno) je největším městem regionu Dakhiliyah. Je jedním z nejstarších měst v celém Ománu a v době, kdy se honosilo titulem hlavní město Ománu, bývalo významným centrem obchodu, víry, vzdělání a umění. Nizwa a okolí je také důležitým obchodním centrem datlové produkce a teď nemám na mysli žádné ptákoviny.

Parkujeme hned u tržiště. Trh se zvířaty už živě probíhá. Centrálním bodem je velký kruhový altán, kolem něhož je kupujícími a čumily vytvořen asi 2 metrový koridor, kde prodejci postupně dokola vodí a vystavují na odiv různá nabízená zvířata (krávy, kozy, osly, ..).

Tohle místo je pro našince atraktivní svojí exotikou a koncentrací místních tradičně oblečených lidí. V tom křiku a mumraji a při té hustotě lidí máme perfektní možnost si z blízka vyfotit místní čerty, aniž by bylo nutné se jich ptát na svolení.

Lidé stojí namačkání i uvnitř toho centrálního altánu, kde je vyvýšená podlaha a tedy nejlepší výhled na nabízená zvířata a okolní lidi. Snažíme se tam procpat s holčičkami, aniž by nás ušlapaly vyděšené krávy. Využíváme tak při tom triky a přískokové pohyby nacvičené během naší předcestovní přípravy. V altánu pak vydržíme dobrých 20 minut sledováním, filmováním a focením co se děje.

Nasycení dobytčím trhem přecházíme do místního souku, jehož vchod sousedí s trhem zvířat.

Termínem souk (sūk nebo souq) se označuje místní arabský trh. A ten místní nizwácký je speciální, neboť je hned po tom v Muscatu druhým nejvýznamnějším v celé zemi. Nechá se tu koupit všechno možné, jako jsou různé suvenýry, datle, banány, ořisky a další zemědělské produkty, koření, hlíněné nádoby, věci z kůže, zlaté a stříbrné šperky a občas i nějaké zbraně. Pokud někdo touží po datlích nebo věcech ze stříbra (například jako jsou místní tradiční zahle dýky khanžáry, které jsou ve státním znaku Ománu a i na vlajce), tak zde je to nejlepší místo na jejich nákup.

My nejdříve jdeme do haly, kde v přízemí prodávají ovoce a zeleninu a v patře mají ruční ozdobné výrobky místní i dovezené z jiných částí Afriky a Orientu. Jó, na Afriku já jsem specialista, takže to zaručeně poznám. Projdeme halou a pokračujeme do krámu, který nabízí všechny možné suvenýry a ománské handicrafty na jednom místě. Holčičky si vybírají magnetky na ledničku, ale cena je nestoudně neslušná a navíc ochota nearabského prodáváče s námi smlouvat je nulová, takže se rozhodneme mu ukázat, zač je toho loket a za trest nic nekupujeme. Méně tomu už rozumí naše holčičky. Pořizujeme jim tedy alespoň trs banánů, to jim (alespoň na chvíli) zavře pusinky. Procházíme postupně další části souku, kde obvykle krámy stejného typu jsou koncentrovány na jednom místě. Procházíme postupně sekce s puškami, kořením a kadidlem.

Kadidlo (anglicky frankincense, arabsky لُبَان) je vonná pryskyřice, která se získává z kmene kadidlovníku; užívaná v kombinaci s myrhou a dalšími “něco” vydává při pálení kořeněné aroma. Používá se často při náboženských obřadech i při meditacích no a právě pro Omán je kadidlo tou nejtypičtější věcí ze všech typických ománských věcí. Z Ománu kadidlo původně pochází a pěstuje se zde tisíce let (v nejjihnější části v regionu Dařar). Kadidlo je zmíněno i v Bibli jako jeden ze tří darů, které mudrci přinesli čerstvě narozenému Ježíškovi a ve starých římských letopisech z 1. století je zmínka, že obchodování s kadidlem udělalo z obyvatel Ománu jedny z nejbohatších lidí světa.

No a kadidlo je to, oč tu běží. Naši babičce doma v Kladně se zachtělo udělat si z domova vyvoněný svatostánek a našim jediným přáním je udělat jí šťastnou a přivést jí odsud férovou porci této vzácné divně znějící věci. Kupujeme pytlík toho nejkvalitnějšího matroše soudě alespoň podle ceny, kterou za to platíme. O kousek dál mají totiž pytlík 2x větší za 2x méně peněz. A o kousek dál je další krám, kde mají 2x větší za 2x méně peněz ve srovnání s tím druhým krámkem.

Naši pozornosti neuniknou ani prodejny s datlemi. V jedné z nich nabízejí snad 50 druhů různých datlí a tak je postupně s Elinkou všechny ochutnáváme. S Martinkou jsme se domluvili, že naše vysportované figury nemají nákup sladkých datlí zapotřebí, takže žádné na domů kupovat nebudeme, ale o to více si to vynahradíme v tomto krámu, kde ochutnávání je samozřejmě zdarma.

Po prohlídce souku si jdeme prohlédnout místní nizwáckou pevnost. Byla postavena léta páně 1668 sultánem Bin Saif Al Ya'rubim a je to ománský nejnavštěvovanější národní monument vůbec. Pevnost je impresivní budova připomínající význam města v dobách jeho největší slávy, a tedy existuje dost důvodů k její návštěvě.

U vchodu se chvíli handrkujeme, zda utratíme pár riálů za vstupné, tedy možnost prohlédnout si tuto mimořádnou unikátní památku zevnitř anebo raději zda nepůjdeme utratit ušetřené prachy za blbosti do místních krámků. Asi nemusím psát, jak dopadlo hlasování v naší kulturní rodině. Pevnost si prohlédneme zadáčo z venku a ušetřené peňouze bouchneme v klimatizovaných obchodech.

Hned v prvním obchodu pořizujeme další pořádnou (doživotní) porci kvalitního kadidla pro nás a k tomu jednu krásnou hliněnou a národními barvami zdobenou kadidelnici nebo aromalampu nebo jak se správně nazývá ta nádoba, kde se to kadidlo pálí. V dalších obchodech se díváme, zda by nebyly nějaké typické ománské šatičky pro naše dvě sluníčka, ale nic pořádného (reálně nositelného v tomhle vedru) nepotkáváme.

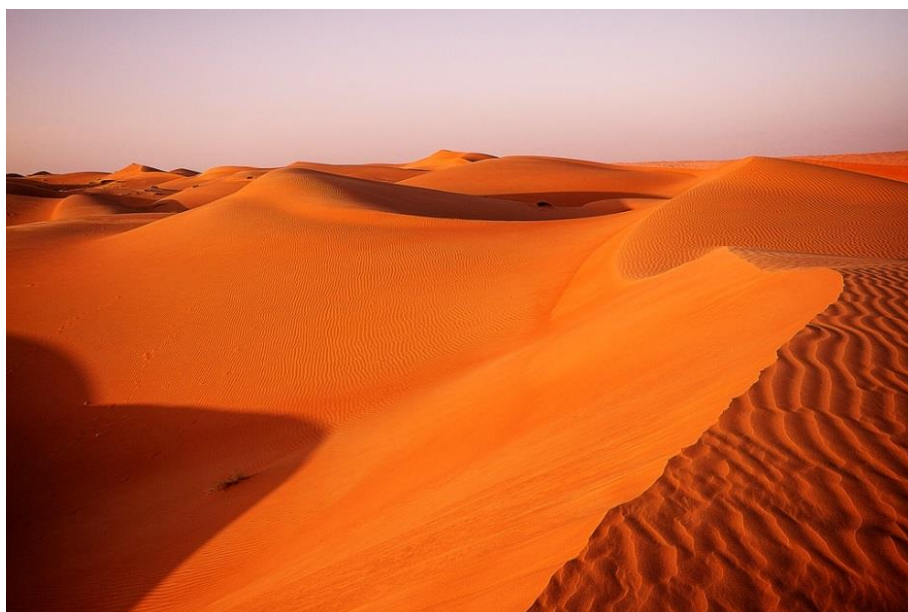
Přes souk se vracíme k našemu autu a pak jedeme zpátky do našeho nedalekého hotelu, kde jsme si nechali všechny věci na pokoji, neboť máme domluvený check out time až na druhou hodinu odpolední.

Cestou autem jedeme podél falaje Daris, největšího falaje v Ománu, který drží město Nizwa při životě (vodě) a který si také vysloužil své místo na seznamu památek UNESCO. Né že by nás to nějak vzrušovalo, ale proč se také trochu nepochlubit.

V hotelu jsme v půl jedenácté ráno. Sluníčko už nepěkně hřeje a tak jdeme ihned všichni do hotelového bazénu se vychladit. Ve vodě tentokrát vydržíme přes půl hodinky. Voda je sice stejně studená jako včera večer, ale slunce pražící do našich hlav významně oddaluje drkotání Amálčiných zubů.

Po krátké relaxaci na pokoji jdeme do hotelové restaurace na oběd. Bereme mix grill pro dospělé a humus s rýží pro děti. Při tom předpokládáme, že si z našeho mix grillu holčičky vyberou nějaké masíčko, které je nebude pálit. Hranolky má Amálka pořád zakázané, ale abychom nebyli za potvory a zmírnili její křik na akceptovatelnou hladinu hluku, tak jí dnes povolujeme na rýži kečup. Má ho ráda a dává si ho opravdu hodně. Při obědě jednou měníme stůl poté, co dnes mimořádně zvrhává sklenici s pitím Elda a né Áma.

Po obědě se odhlašujeme z hotelu, ládujeme kufry do auta a jedeme směr Wahiba Sands, což z arabského překladu znamená „krásná písečná poušť patřící beduínům z kmene Wahiba“. Poušť je vyhlášena tím, že perfektně naplňuje představy o tom, jak taková správná poušť má vypadat. Písek, písek a jenom samý písek. A některé písečné duny dosahují výšky až 200 metrů. Všichni v autě se už nemůžeme dočkat!

Cesta do pouště trvá přes 3 hodiny. Navigace opět je použitelná pouze do nějakého nejbližšího místa, kam vede silnice. Po cestě Martinka nabádá holčičky, ať si zdřímnou a sama jim jde příkladem. Amálka opravdu asi na minutu usíná, než se nám na silnici připleče do cesty stádečko polodivokých velbloudů. Necháváme je přejít, ale se spánkem je definitivní konec. Velbloudi holčičky rozradostnili tak, že jim skládají (a zpívají po zbytek cesty) oslavné písničky. Jeden příklad za všechny: „Velbloudi, celý den, tu bloudíš, velbloudi, celý den, tu prdíš, hihhi“.

Po fěrových 3 hodinách jízdy dorážíme do městečka Bidiyah a víme, že už jsme blízko a také v háji. Jedeme na místní benzínovou pumpu Shell natankovat plnou nádrž, protože na písku prý auto žere téměř litr na kilometr. Na pumpě se na nás jak supi lepší penězchtiví beduini a ochotně se nabízí, že nám ukážou cestu k našemu dnešnímu campu, který se jmenuje Wahiba Bedouin Rustic Camp a který jsme si dlouho dopředu rezervovali přes booking.com. Ve Wahiba Sands je řada kempů různých cen a kategorií, ale tento se nám líbil nejvíce, protože měl celkem rozumnou cenu a navíc fantastické hodnocení. Návrh beduinů na náš eskort (za 10 riálů až na místo) se nám nejprve trochu nepozdává, ale po zhodnocení našich dalších možností (např. že pojedeme podle polohy slunce a až zapadne, tak budeme jezdit podle hvězd), nám to nepřišlo jako úplně špatný nápad. Plácli jsme si a kluci bedouinský ihned začali kriticky zkoumat pneumatiky našeho auta. Zatímco mně se zdají naprosto perfektní, s krásným hlubokým dezénem a parádně nafouknuté, jak se zdá, bedouini z nich velkou radost nemají. Vrhají se na ně a začínají je vypouštět. Tuším za tím nějakou čertovinu, tak se stavím do kung-fu bojové pozice zvané útok jestřába, kterou perfektně ovládám ještě z doby, kdy jsem chodil na karate. Místní kluci mě ale hned vyděšeně uklidňují, že je všechno v pořádku a že jim mám důvěřovat.

Vypouštění pneumatik je nutné. Zatímco nafouknuté pneumatiky by se bořily, polovyfouknuté vytvoří krásnou siluetu hubené sedící ženy s větším pozadím a tedy budou po písku krásně plavat. Čím je písčný terén náročnější, tím více by měly být vypuštěné. Pro naše auto s tlakem na silnici 35 psi doporučuji kluci snížit tlak na 15-18 psů (vím co je pes, ale co jsou tihle psi zač, tak to fakt netuším). K tomu nám udělují další rady, jako nikdy nezpomalovat při cestě do kopce na dunu, na duny jezdit vždy kolmo nahoru a dolů, držet si odstup od dalších aut pokud jsou v dosahu, pořád jezdit na zařazenou rychlost a tedy pořád držet auto v tahu (i když to znamená zrychlovat z kopce, protože zadek by jinak ujel do boku), při držení volantu mít palec u ruky nad volantem (protože až to cukne - a cuká to pořád - tak ať nepustím volant), pokud možno neměnit rychlost za jízdy, nebrzdit, nezatáčet prudce, atd., atd. To si stejně nezapamatuju a tak nejlepší je se to naučit v praxi.

S polovyfouklými pneumatikami vyrazíme za Toyotou Hiluxem, což je národní vůz všech beduinů a bojovníků ISIS na celém světě. Jedeme pískem k našemu kempu a je to hustej zážitek. Pan bedouin (tímto termínem označujeme čerty, kteří vypadají jako touaregové a mají šátkem obmotanou hlavu, aby jim písek z pouště nezasypával páču) v Toyotě před námi to smaží 80km/h a my se ho držíme jako klíště (jsme poučeni a tedy jako klíště s odstupem). Auto permanentně skáče, nedrží jednu stopu a pořád ustřeluje na nějakou stranu. Já svírám křečovitě volant s palcem nad volantem, oči vykulené a tepovka nad 140. Holky jsou v naprosté pohodě, hopsání na pouštní horské dráze je baví a už se těší, až ztransformují místní megapískoviště na bábovičky.

Náš noční kemp je asi 15km hluboko v poušti. Není nikterak značený, takže bez navádění bychom ho pravděpodobně nenašli, ani kdybychom stáli přímo před ním. Parkujeme před hliněnou budovou, před kterou parkují další auta, a přede dveřmi vidíme vyzuté cizí boty. Zouáváme se a jdeme do velké místnosti bez nábytku, s krásnými koberci na zemi, obložené kolem dokola místnosti polštáři. Jedná se o tradiční ománskou místnost určenou mužům a návštěvám. V místnosti už sedí několik dalších bledých tváří – dnešních hostů. Sedí poslušně v kruhu okolo starého bedouina, pana domácího Obejdu (počeštění slova Obaid). Přidáváme se k nim a postupně se seznamujeme. Je tam rodinka Francouzů s 2 odrostlejšími dětmi a 2 páry Němců. Později dorazí ještě Angličan s filipínskou manželkou a jejími 3 sestrami a nějakými dětmi nejasného původu. Dostáváme čaj, vodu, pravou ománskou kávu a k ní datle. Na náš dotaz nám pan bedouin Obejda vysvětluje, proč místní káva, neboli kahwa, chutná úplně jinak než všechny kafe co známe. Je smíchaná s rozemletým kardamonem a tedy má takovou voňavou a kořeněnou chuť.

Jak tam tak sedíme, přilétá něco velkého, živého a trefuje to Martinku. Ta bleskovou rychlostí potvoru chytá do ruky. Je to veliký brouk něco jako náš roháč, ale výrazně větší. Všechny ostatní ženy v místnosti jsou z toho vyděšené. To se líbí panu beduínovi, který brouka bere a ženy straší tím, že jim ho jakoby podává. Když to zkouší na Amálku, ta se nijak neleká, neječí a brouka v klidu bere do ruky. Později mi Obejda mezi 4 očima říká, že to na něj zapůsobilo, že je statečnější než mnoho chlapů a jestli bych Ámu nevyměnil za velblouda. Nevyměnil! Ani za dva!

Nacpání datlemi se jdeme okolo půl páté podívat na náš beduínský stan. Je velký, krásně černý, uvnitř jsou 4 postýlky a nesnesitelných 60 stupňů Celsia. Dnešní noc bude zážitková a to intenzivně, je nám hned jasné. Trávíme chvíli na verandě našeho stanu, kde převlékáme holčičky do hezkých šatiček na podvečerní focení. V 5 totiž máme sraz s ostatními a půjdeme společně sledovat západ slunce na nedaleké velké duny.

Přesně v 5 hodin stepujeme připraveni vyrazit ve velké prázdné místnosti, ale nikde nikdo není, tedy kromě Abbáse, ale toho nepočítám.

Abbás je bangladéšský pomocník starého Obejdy. Omán je totiž plný Abbásů, a téměř každý Ománec má svého Abbáse pomocníka. Ománci prakticky nedělají těžké práce a poměr těchto dělníků a pomocníků v celé zemi vychází tak, že na 2 Ománce je jeden Abbás. Zahraniční dělníci jsou zde proto vítáni, přestože tady vydělají a následně domů posílají ročně odhadem 30 miliard USD. A ještě jedna ekonomická zajímavost o Ománu, pokud byste chtěli

někdo podnikat v Ománu, tak vězte, že si musíte nejdříve najít tamního Obejdu, který bude vlastnit minimálně 51 procent podílu. Sultán se stará, lid se má.

Domlouváme se tedy s Abbásem, kterým směrem máme vyrazit a jdeme pomalu napřed. Časem nás dohánějí Francouzi, kterým mám tak příležitost předvést svojí francouzskou jazykovou vybavenost. Po 3 letech intenzivních privátních kurzů už umím pozdravit, říct ano ne a děkuji, není zač. Doma mi to dlouho nevěřili, než jsem jim to na vlastní oči ukázal!

Nejdříve jdeme po stopách autokol k asi 200 metrů vzdálené a z prken stlučené boudě, kde se na písku pasou kozy a v ohradě velbloud. Velbloud se holčičkám moc líbí. Následné šlapání do kopce na asi 80 metrů vysokou písečnou dunu už se jim nelíbí. Naštěstí Martinka umí naše děti namotivovat tak, že jak zázrakem se z fňukajících a ploužících se ubožátek mění v trénované specialistky na běh v písku dychtící být první na tom nekonečném kopci. V každém případě tam musí být dříve než jejich zchvácený tatínek. Zase vyhrávají. Ono se to nezdá, ale to chození v písku je pěkná makačka. Nohy se boří do písku a každý krok sjede z půlky zpátky. Zatímco na vrcholu velké duny popadávají dospělí 5 minut dech, vysmáté holčičky se kloužou po písku.

Sluníčko už poměrně rychle klesá k obzoru a my máme právě tak akorát čas nastřílet pár fotek kombinujících načervenalé duny s našimi holčičkami.

Na dunách fouká svěží vítr a krmí nás pískem. Slunce zapadá v 18:20. Na rozdíl od Francouzů romantický pobyt na dunách příliš neprodlužujeme a pelášíme zpátky do kempu.

V kempu zatím probíhají přípravy na večeři. V mezidobí dorazilo několik dalších aut/turistů a je nás celkem okolo 20. Obejda nás navléká a převléká do místních tradičních bedounských šatů, které má pro hosty připravené. Když jsme všichni k nerozeznání od domorodců, jdeme se učit bedounské tance. Naše holčičky tancují spolu a jsou za hvězdy. Já tancuji s Martinkou a mám pocit, že jsem za velblouda. Martinka má tradiční místní muslimáckou masku přes obličej, není ji skoro vůbec vidět do obličeje a moc jí to sluší!

Učíme se postupně 2 tance. Při tom druhém nám Obejda šermuje zakřivenou šavlí asi 2 cm před očima a my do toho hlasitě jucháme. Tajně doufám, že tu nemá skrytou kameru a neprodává to pro pobavení zvrhlým bohatým šejkům z Dubaje.

Po tancování nastává čas večeře a tedy čas zbavit se vypůjčených šatů, ať je nezmastíme. Kuchař Abbás přináší misky s různým masem. Já bych nejraději vyrazil na zteč ihned (aby mi ostatní nevyzobali nejlepší kousky masíčka), ale Martinka mě distingovaně poučuje, že přece nikam nespěcháme a rádi si počkáme, až si ostatní naberoú. Nu dobrá tedy, budu dneska za kulturu a počkám si, co zbyde, přesvědčuji potichu a nejistě sám sebe. Z konce fronty pak nervózně sleduji, jak postupně mizí maso z hrnce. Když konečně přicházíme na řadu, jsem v

šoku. Turisti před námi opravdu vyjedli celý hrnec s masem. Jenže snědli jenom kuře a téměř vůbec se nedotkli hrnce s měkoučkým velbloudím mládětkem a kupodivu pohrdli i výborným grilovaným kůzlátkem. Moje obavy byly naprosto zbytečné. Martinka měla zase pravdu! Papání pro mě zbylo dostatek a to nejlepší! Jenom Martinka a holčičky - považující velblouda za nejedlého kamaráda - mají trošku smůlu.

Po večeři se všichni přesouváme ven k táborovému ohni. Kolem vatry zasedáme do kruhu na koberce donesené z velké místnosti, abychom neseseděli zadek na písku a tedy něco nehodného nás nepřekvapilo kousancem zezadu. Pan beduín se pouští do poutavých vyprávění o místní poušti a životě beduínů v ní.

Na místním písčitém plácku o rozměrech 100x200km ještě v devadesátých letech žilo-bylo na 100 000 beduínů. Nyní jich je jenom pár stovek. A rozhodně za to nemůže uprchlická krize. Na vině je přivedení elektřiny do okolních měst a vesnic, rozmach internetu, mobilní sítě a s tím spojená touha po změně životního stylu. Tak dochází postupně k vymření vzácného endemického bedouínského živočišného druhu. I náš Obejda přiznává, že už dávno není, co býval. Vlastní mobilní telefon, emailovou adresu, v pouštním kempu bydlí jen během turistické sezóny od listopadu do konce dubna, a jinak buď bydlí v klimatizovaném bytečku v nedalekém městečku, nebo tráví letní měsíce v městě Salalah na jihu Ománu, kde během letních měsíců je příjemných 20-30 stupňů Celsia a všechno se zelená, zatímco zbytek Ománu se rozpouští pekelným žárem. Vyprávěl nám o životě beduínů, o tom, co pro ně znamenají velbloudi a o velbloudech obecně. Poučili jsme se, že velbloud vydrží bez vody až 3 měsíce, a pak žíznivý vypije najednou 100 litrů vody. Jeden rok nosí miminko (vždy jen jedno), dožívá se 40 let, unese polovinu své váhy, váží až 600kg a v hrbu nemá vodu (jak si hloupí turisté myslí), ale sádlo na vodu se mění. Jsou různí velbloudi na nošení nákladu, na mléko a na běžecské závody. A když byl náš Obejda malý kluk, vyholený zadek jeho vlastního velblouda mu posloužil mimo jiné jako školní sešit na psaní. Některé informace sděloval formou testovacího dotazu do publika před tím, než nám sdělil správnou odpověď. Dal tak šanci vyniknout v naší skupince zejména naší mamince, paní učitelce zeměpisu a biologie a evidentně utajené specialiste na velbloudy. Velbloudi jsou prostě super beduínští mazlíčci a navíc mocinky dobří na papání, na kůži, kosti na výrobu různých předmětů a prostě na všechno. Horší je to s ostatní havětí žijící v této poušti. Pan beduín konkrétně zmiňoval místní běžné jedovaté hady (chřestýš, zmije růžková) a škorpióny. Speciálně žlutý škorpión je prý velká potvora, která když kousne, tak to fakt bolí; navíc dítě do 5 let má více jak 20% šanci na nepřežití (ihned potichu počítáme, kolik let je Amálce) a on sám byl už 10x od škorpiónů pokousaný.

Bylo 10 hodin večer, když holčičky začaly nadávat, že už je ten arabský přízvuk v anglickém výkladu fakt nudí a tak jsme se slušně s panem beduínem i zbytkem skupiny rozloučili a šli jsme do našeho černého stanu. Po zhodnocení vnitřní teploty jsme se definitivně rozhodli poslechnout Obejdu a spát venku - hadi nehadi a škorpióni/neškorpióni. Vytahali jsme postýlky ze stanu na zápraží a ustlali jsme si pod hvězdami. Preventivně jsme se všichni polili autanem (repelent proti hmyzu) a jali jsme se vychutnávat pouštní noční r-Omán-tiku. Měsíc v úplňku nám krásně svítí, nebe je pokryté milionem hvězd a mezi nás se vetřel genius loci, aniž bychom ho pozvali. Máme z toho mocinky dobrý pocit. Holčičky vytuhly prakticky okamžitě. My s Martinkou jsme si ještě asi hodinku povídali převážně o našem minulém a budoucím cestování. Pak jsme šli spinkat.

Jenom jednou jsem musel v noci vyběhnout s Amálkou hlouběji do pouště, to když na mě začala v noci Martinka zuřivě křičet, že sedící nebdící Amilka potřebuje okamžitě čurat, jinak se vyto do postýlky. Sám polospící jsem jí rychle popadnul do náručí a se zavřenýma očima vyběhnul s ní bos do pouště nedbaje na jedovaté hady a škorpióny. Při tom jsem jednoho žlutého škorpiíka omylem zašlápnul, jak jsme ráno zjistili. Chudáček škorpiónek, vystrojili jsme mu alespoň s holčičkama slavnostní pouštní pohřeb.

D6 – Z Wahiba Sands do Ras al Jinz – 15. 4. – sobota

Já jsem se vzbudil a vstal ráno v půl sedmé, když sluníčko už dávno vstalo. Zato zbytek rodinky chrápal a chrápal a chrápal, a chrápal spokojeně až do půl deváté. Čas jsem alespoň využil k přepočítání zbytku peněz, k zhodnocení našich šancí kam až s tím vystačíme, k pomodlení se k bohu deště a k sepsání poznámek ze včerejšího dne. Ráno po probuzení jsme si navzájem sdělovali, kdo se jak v poušti vyspíkal. Já a holčičky jsme se vyspali moc krásně. Zato Martinka si stěžovala. Prý jí pořád něco syčelo, bzučelo, chřestilo a škorpilo u hlavy. A tak chůdže usnula až k ránu a proto jí teď nemůžeme dostat z postele.

Snídaně probíhala ve velkém sálu, kde jsme včera nacvičovali beduínské tance. Byla beduínsky autentická a tedy na můj vkus až příliš skromná, zejména vezmeme-li v potaz, že místní nocleh na písku stojí zhruba stejně jako v slušném 4-hvězdičkovém hotelu. Na výběr je houska se sýrem nebo džemem a k tomu čaj nebo káva = alles all inclusive. Po snídani jsme zaplatili za ubytování a ještě jsme přihodili pár riálů navíc, protože včerejší program byl rozhodně nadstandardní a tohle místo si budeme pamatovat. A navíc pozitivně! Hned jsme se s beduínem domluvili, že toto nejsou naše poslední penízky, které jsme sem přijeli utratit, protože z našich malých sluníček se přes noc staly beduíňky a chtějí rajtovat na velbloudovi. Pan Obejda má sice vlastní velbloudy, ale jak vidí naše natěšené slečinky, dostává o svoje hrbáče strach a vymlouvá se trapně, že on má jenom závodní kusy určené na závodní běhání a tedy nic vhodného na svezení našich beduínských začátečnic. Posílá nás raději na konkurenční farmu, ke které nám ukáže cestu jeho žena a sestřenka v jednom.

Svatby v Ománu (tak jako v mnoha dalších arabských zemích) bývají většinou domlouvány a láska tedy se musí dostavit až o něco později. Domluva je preferována v rodině. První na řadě je sestřenka z otcovy strany, druhá volba je sestřenka z matčiny strany. Občas přijde řada na obě, protože Islám povoluje až čtyři manželky, i když dnešní trend je spíše se rozvést a znovuoženit. Vliv západní kultury se nedá popřít - rozvod vychází výrazně levněji, než živit dvě sestřenky najednou. Když už jsme u toho, tak ománský právní systém je kombinací západního a arabského občanského zákoníku. Zatímco rozvod se řeší podobně jako u nás,

dědictví se řídí podle práva sharía. V Ománu taktéž není považováno za slušné zlobivou manželku ukamenovat.

O Obejdově ženě je těžké říct, zda je hezká. Je totiž celá zahalená včetně obličeje a tajemství jejího velkého břicha nám záhy odhaluje pan Obejda. Paní je ve vysokém stupni těhotenství a k tomu už má doma 6 dalších malých obejdů.

Paní beduínová je také první a jediný člověk, kterého jsme v Ománu potkali, a který neumí anglicky. Angličtina se v Ománu intenzivně vyučuje na školách už od ranného věku a většina nápisů v zemi je dvojjazyčná (arabsky a anglicky). To značně zjednodušuje cestování po vlastní ose.

Jdeme si sbalit věci, vyčistit zoubky a rozloučit se s ostatními. Následně jedeme za paní beduínovou, která jede svým Hiluxem před námi a ukazuje nám cestu k velbloudí pouštní farmě. Jenže její jízdní styl připomíná řízení paní Radové. Vůbec se nevyžívá v ježdění po písečných dunách, vyhledává rovný terén a jede na můj vkus strááášně pomalu. Po chvíli se trháme, předjíždíme jí, objíždíme jí, nadjíždíme jí a nastavujeme si cestu přes okolní duny, až naši navigátorku na chvíli ztrácíme, a musíme se vrátit kousek zpátky. Potkáváme se znovu před velbloudí farmou, kde se arabsky loučíme, a zatímco paní beduínová mizí v dáli, my jdeme posunout beduínskou zkušenost našich holčiček na next level.

Na farmě mají asi 10 poslušných velbloudů a pořádají odsud turistické výlety – od krátkých až po pořádné, několikadenní, napříč místní Wahibasandou. Rozmítám, jaká to musí být paráda. Třást se a poskakovat ve 40 stupňovém vedru několik dní po sobě 3 metry nad zemí, sbírat bobky co velbloudovi upadnou a k obědu si z nich udělat placku a upéct chleba na rozžhaveném pisku...Jaká škoda, že nemáme tolik času. Domlouváme se, že nám úplně stačí 10 minut kolečko, pojedou jenom holčinky a dospělí se budou z bezpečné vzdálenosti dívat. Počáteční zvedání a závěrečné klesání každého velblouda s holčičkou na zádech připomíná kaskadérský kousek, při kterém tuhne krev v žilách. Raději se na to ani nedívám. Zato Martinka na to zírá úplně vyděšeně a snaží se křečovitě přidržovat holčičky, aby nespadly. Jakmile už jedou, tváří se holčičky pyšně a sebevědomě. Eliška je Šeherezáda z pohádek tisíce a jedné noci, Amálka je blondáta Daenerys Targaryen na drakovi.

Z velbloudí farmy k nejbližšímu městu nám zbývá už jen 10km písku. Zde naše první kolo-toče směřují k benzinové pumpě dofouknout splasklá kola. Místní zkušený naháněč vidí náš úmysl, ihned nás odchytává a se slovy, že dnes došel u pumpy vzduch, nás naviguje do asi 100 metrů vzdáleného pneuservisu s velkým nápisem Dunlop. Než mu stihneme říct, že bychom přeci jen rádi vyzkoušeli ten vzduch u pumpy, indicky vypadající mladík přiskakuje a kola nafukuje rychlostí, jako bychom byli v pitstopu formule 1. Moje lítost se stupňuje, když po nás za tu několika-vteřinovou práci požaduje zaplatit 2 riály. Zkouším cvičně smlouvat, jsme přeci na arabském trhu. Bohužel je vidět, že jsem totálně vypadnul z formy. Prohrávám, platím plnou palbu a ještě se mi tam všichni smějí. Otráven tímto neúspěchem zabíhám si spravit náladu do vedlejšího krámku s anglickým nápisem „elektro“. Martinka totiž zapoměla v hotelu v Nizvě z domova dovezený adaptér na místní „anglickou“ 220V zásuvku, za což ode mě dostala po zásluze čoučku. Při tom mi troufale tvrdí, že takový unikátní adaptér tady seženeme. Hahaha, proč by měli mít adaptér na vlastní typ zásuvky? A ještě v takovéhle zapískované díře? Jenže v tomhle malém elektro krámku to vypadá, že mají úplně všechno. Dávají mi vybrat ze 3 různých modelů, a protože je opravdu teplo, za půl riálu беру ten růžový. Teď abych se Martince pokorně omluvil a dal jí za pravdu. Míra mého ponížení je dokonána!

Pokračujeme autem do dalšího plánovaného bodu na naší trase, asi 50 km vzdálené pouštní oázy Wadi Bhani Khalid. Pro neználky, termín Wadi se do češtiny překládá jako Vádí a označuje údolí vzniklé erozí občasného vodního toku v aridních oblastech pouští a polopouští. Jenomže mě překlad Vádí fakt vádí a tak - jak si asi každý všimnul - používáme striktně termín Wadi a to, i když doma s Martinkou hrajeme wadí-newadí. Sorry jako.

Dlouhá kolona aut na parkovišti u Wadi naznačuje, že tam dnes nebudeme sami. Wadi Bhani Khalid je jedno z nejznámějších Wadi v celém Ománu a opravdový ráj v místním ohnivém pekle. Je tvořené sérií několika jezírek, mezi kterými konstantně proudí voda. Podél Wadi jsou roztroušené obrovské šutry, kolem jezírek rostou palmy a je to prostě krásné místo. Po zaparkování

auta musíme
asi 10 minut
pěšky,
táhneme s
sebou brašnu s
foťákem,
batoh s
počítači a
tašku s věcmi
na plavání. V
tom vedru se
to všechno
pěkně
pronese.
Odměnou je
nám kaskáda
chladných

jezírek obklopených skalami s křišťálově průzračnou vodou.

Nekoupeme se v prvním jezírku, ale pokračujeme o kousek dál, kde podle informací z tripadvisoru se ženy už smějí koupat v bikinách. Dnes to ale neplatí. V momentě, kdy tam přicházíme, pán z mravnostní policie vyhání necudné německé turistky z vody a instruuje je, že si musí vzít přes plavky tričko. Přicházím tak o svoje tričko ve prospěch Martinky. Prevlékáme se ve stínu do plavek, parkujeme naše zavazadla na dobře viditelném vyvýšeném místě a jdeme celá rodinka do vody.

Voda je krásná, je chladivá, není ledová, je perfektně osvěžující. Ve vodě poktáváme nám známou rodinku z Anglie, se kterou jsme včera večer u táboráku poslouchali Obejdovy pouštní storky. Angličan pracuje v Ománu jako zdravotní sestřička a evidentně se mu to vyplatí.

Hned na kraji ve vodě nás okusují stovky malých rybiček. Je to podobné, jako když si někdo u nás zajde na garra rufa proceduru. Mně a Martince se to líbí, holčičkám už méně, protože si myslí, že je rybičky chtějí sežrat a moc nám nevěří, že ne. Ve vodě vydržíme asi hodinku, pak si jdeme nechat ještě chvíli ožírat nožičky od rybiček na okraj. Dostyta vykoupání se oblékáme a jdeme do nedaleké restaurace na oběd. Je to jediná restaurace široko daleko a ceny tomu odpovídají.

Po obědě jdeme zpátky k autu. Je vedro, což je fakt, na který soustavně upozorňují naše holčičky, a nás to přestává bavit poslouchat. Modlení k bohovi deště dnes ráno evidentně nevyšlo. Toto je asi první naše dovolená a cesta, kdy nadáváme na to, že je krásně a kdy jsme za celou dobu pobytu nespátřili ani jeden malilinkatý mráček.

Na parkovišti chvíli sledujeme, jak nějací mladí anglicky hovořící chytrolíni zaparkovali auto tak perfektně blízko, že je další auta zablokovala zepředu, zezadu a ze strany a teď se nemůžou odsud dostat. Nezávidíme jim.

V navigaci nastavujeme cíl naší dnešní cesty. Jedeme do želví rezervace Ras Al Jinz, která je odsud 250km vzdálená. Navigace je trochu skeptická ohledně času dojezdu, ale my jsme velcí optimisté. Z naší zkušenosti už víme, že tam, kde nám navigace předpovídá průměr 50km/h, my to dáme s přehledem v průměru rychlostí 80-90km/h. Je to dané tím, že ománské silnice jsou prostě perfektní. Velké množství dálnic a dvouproutých silnic v každém směru. Když už je silnice jednoproudá, pak je dostatečně široká pro snadné předjíždění pomalejších aut.

Když už jsme nakousli dopravu, v Ománu zatím neexistuje železniční síť. Nejpopulárnější veřejnou dopravou jsou autobusy zvané "Baiza" podle ománských halérů. Jak název napovídá, jsou levné a vyznačují se schopností nabrat a vysadit cestující kdekoliv po cestě. Další populární prostředek jsou všudypřítomné taxíky. Barevně jsou snadno rozeznatelné kombinací oranžové s bílou a klasickou taxikářskou švestkou na střeše. Taxíky nemají taxametry a cena se stanovuje vyjednáváním. Naštěstí my máme vlastní auto a tak se nemusím nechat zase ponížít.

Prcíšek Amálka má dnes zase zákaz placáku v autě a tak se za jízdy trochu nudí. Snažíme se jí zabavit a zpíváme různé písničky. Nakonec zákaz lehce revidujeme a necháme ji dívat se na příběhy včelích medvídků. Je v tom malinko sobectví. V téhle pohádce jsou totiž písničky, které máme moc rádi a rádi je i zpíváme (já zpívám pučmelouda, který pochytil všechno špatné od lidí).

Po cestě stavíme na dvou benzínových pumpách. Na jedné dobíráme benzín a na druhé nakupujeme vychlazená pitíčka a pochutiny na cestu. Do želví rezervace Ras Al Jinz přijíždíme ve 4 odpoledne.

Tisíce mořských želv migrují ročně z pobřežních vod Arabského zálivu, Rudého moře a Somálska, aby nakladly svá vajíčka v Ománu. No a Ras Al Jinz je to správné a jediné místo, kde má veřejnost možnost pozorovat, jak to želvy dělají v jejich přirozeném prostředí. Ačkoliv želvy sem připlouvají klást svá vajíčka celoročně, hlavní sezónou pro jejich pozorování jsou měsíce červenec až říjen (pro přežití vajíčka by neměla poklesnout okolní teplota pod 26 stupňů Celsia). V tomto období jsou zde k vidění i stovky želv najednou. Dnes je duben, tedy mimo hlavní sezónu; přesto je předpověď pro toto období příznivá a dá se očekávat, že nějaké výstavní kusy dnes uvidíme na vlastní oči. Proto v momentě, kdy parkujeme auto před návštěvnickým centrem, holčičky už zapoměly na velbloudy a myslí jen a jen na želvičky.

Na recepci dostáváme klíč k našemu eko-stanu číslo 22 a jedeme se ubytovat. Máme krásný obrovský stan s dvěma dvoupostelemi, vlastní koupelnou, a záchodem, klimatizaci a televizi. Eko-stan (jak ho zde nazývají) je popravdě velmi slušným plátěným domkem. Klimatizace perfektně funguje a daří se nám stan vychladit i s otevřenou jednou stěnou, čímž asi stan ztrácí předponu eko-, ale to nám zas tak nevadí. Za ten výhled na moře to rozhodně stojí.

Jako první povinný úkol smýváme za sebe všichni písek, myjeme hlavy a další končetiny; přeci jenom hygiena v poušti nebyla z nejlepších a ani rybičky ve wadi nás veškeré špíny nezbavily. Eliška si dělá domácí úkoly (píše deníček + čte Čuka a Geka), Martinka si vyřizuje svoje klienty, děti následně sledují na tatínkově počítači pohádku o zpívajících trolech a tatínek si dává chrupku, protože je ze všech nejunavenější (musí přeci řídit auto a to je strašně vyčerpávající).

V půl sedmé se začínáme připravovat na dnešní noční želví dobrodružství. Od 7 večer je večere v hotelu a v 8:30 musíme být připraveni vyrazit za želvami. Chodí se za nimi celkem 2x denně. Jednou v noci (v 9 večer) a jednou brzy ráno (4 nebo 5 ráno podle sezóny). Na exkurzi mohou dorazit i turisté zde neubytovaní, ale ubytovaní hosté mají drobné výhody, jako např. mají garanci, že se do limitovaného počtu účastníků vždy vejdou; jsou v první skupině návštěvníků a vstupné už mají započítané v ceně ubytování. Na druhou stranu cena vstupného je zanedbatelná vzhledem k ceně ubytování. Zvažovali jsme tedy i možnost ubytovat se někde jinde, kde je to významně levnější. Bohužel neexistuje nic bližšího než 30 minut jízdy autem. Pokud tedy chceme jít s našimi malými holčičkami za želvami ráno i večer, tak nám nic jiného - než spát zde - nezbývá. Pro 4 lidi jsme rezervaci museli udělat přímo emailovou komunikací s hotelem, nabídky brokerů na internetu nám stany nenabízely a pro 4 lidi nám pořád tvrdošíjně nutily 2 pokoje. Navíc stany mají mít o třídu exkluzivnější spaníčko než místní pokoje, které jsou při našem počtu nocležníků za obdobnou cenu jako stan. Rezervaci stanu nám místní hotel potvrdil i bez nutnosti platit cokoliv dopředu. Eko-stany jsou vzdálené asi 300 metrů od hlavního návštěvnického centra. Mezi stany a budovou jezdí elektrické vozíky (podobně jako na golfu), ale je nutné si je zavolat nebo dopředu objednat.

Na večeri jdeme v 7 večer. V místní restauraci je na výběr jediná možnost - předražený bufet. Usmilováváme alespoň úsporu na dětech. Elinka bude za poloviční cenu než dospělí a Amálka bude úplně zadáčo, protože - jak vysvětlujeme panu vedoucímu - ona chudinka je ještě malinká a vůbec nejí, takže nedává smysl za ní cokoliv platit. Amálky hladový výraz a snědené přibory tomu sice moc nenasvědčují, ale jsme bledé tváře a přece bychom nelhali.

K místní večeri snad jen ještě to, že kdo má rád pálivá indická jídla, tak si zde opravdu pochutná.

Po osmé večer nedočkavě čekáme v lobby, až vyvolají naší „group #1“, a jako první vyrazíme za želvičkami. V lobby je totiž dnes dost narváno, ale jak se zdá, na všechny se dostane. Vyrazíme až chvíli před devátou večerní. Cesta na pláž je vzdálená dobrého půl kilometru. Je tma. Sice má být dnes úplněk, ale měsíc ještě nestihl vylézt. Zato je nebe poseté hvězdami tak, jako jsme nikdy nikde u nás neviděli. Naši skupinu vede pan průvodce z rezervace a jde se opravdu svižnou chůzí, což úplně neoceňují naše kočičky. Pod nohy si svítíme mobilem. Zatím se to smí, ale až se přiblížíme k pláži, budeme muset mobily zhasnout.

A jsme u pláže. Slyšíme hlasitý příboj moře. Dostáváme další instrukce, jako je např. nechodit želvě před čumák a nepoužívat při focení blesk bo to jí stresuje. Světlo má jen pan průvodce. O pár kroků dál potkáváme první želvu. Leží v asi metr hluboké díře přibližně 20 metrů od moře. Je to kareta obrovská, která zrovna snáší vajíčka. Prdí jeden ping-pongový míček za druhým a my máme možnost to sledovat v přímém přenosu. National Geographics z bezprostřední blízkosti. Pan eko-beduín svítí na 200kg vážící megaželvu speciální lampičkou. Abychom ji neznervózňovali při její vajíčkované, smíme se k ní přiblížit pouze zezadu. Během pozorování se dozvídáme, že želva snáší 80-120 vajíček během dvou hodin. Mezi námi a dalšími zvědavci pobíhají naše holčičky, taktéž zvědavé a tedy hledající nejlepší výhled na želvičku. Po 10 minutách opouštíme tuhle karetu a přesouváme se o kousek dále, kde je další obrovská korytnačka. Ta už má vajíčka snesená a teď je zahrabává a pomalu se posouvá kupředu. Snaží se totiž zmást potenciální nepřátele. V momentě až z té díry vyleze,

tak to bude falešná díra přibližně 2 metry vzdálená od místa, kde jsou vajíčka opravdu zahrabána.

Když všechno půjde jak má, po 55 dnech se z vajíček vyloupnou malé želvičky. Až se vyhrabou z písku, čeká je želví sprint do moře, který jim budou chtít překazit hladové lišky, hladoví krabíci, rackové a další potvory, co mají malé želvičky opravdu rádi. O mláďata se jejich maminka už nestará a pravděpodobně se dospělosti dožije pouze

jedna želvička na sto vajíček. Místní karety jsou perfektně přizpůsobené životu v moři a poté, co se dostanou do vody, se na souš vracejí pouze samice naklást vejce. Vracejí se na tu samou pláž, kde se kdysi vylíhly. Těmito a dalšími informacemi nás pan průvodce krmit a my přitom sledujeme, jaká je to makačka pro želvu přeházet dva metry krychlové písku, když nemá lopatu a může jen používat svoje ploutvonohy.

Pokračujeme k další želvě a pak sledujeme malinkatou želvičku, která se zázrakem vylíhla z kapsy našeho domorodého průvodce. Jak je zblblá, místo k moři pádí na druhou stranu směrem do vnitrozemí. Tahle scénka nám moc „eko“ nepřipadá, ale holčičky jsou z malé želvičky mnohem více odvázané než z těch obrovských.

Vracíme se všichni společně zpátky do hlavní budovy, kde si zamlouváme vozítko pro odvoz k našemu plátěnému domku. Pan šofér nás vyklápí před vchodem a my ho za to odměníme nějakými drobnými bajzy. Jdeme hned spát. Zítra ráno vstáváme už ve 4:30, hned od 5 jdeme na další želví výpravu a potřebujeme se všichni alespoň trochu vyspíkat. Holčičky usínají okamžitě, my s Martinkou si ještě chvilku povídáme.

D7 – Ráno za želvami, odpoledne do Muscatu – 16. 4. – neděle

Budík zpívá v 4:25 ráno. Pak ještě zvoní ve 4:30. Dneska vstávání opravdu bolí. Už toho cestování, intenzivních zážitků a brzkého vstávání bylo nějak hodně. Musíme vzbudit sami sebe a pak převléknout naše polospící želvičky. Na 4:45 máme objednané elektrické vozítko a naše želví tempo rozhodně není vražedné.

Stíháme vše podle plánu a přesně v 5:00 ráno opět vyrážíme přes hlavní budovu za želvičkami. Používáme před holčičkami termín želvičky, i když každá z těch potvor váží jak celá naše rodina dohromady (OK, teď poprvé trochu kecám). Tentokrát se účastní jen malá skupinka hotelových hostů, ne dav turistů jako včera večer. Kdo by také vstával takhle

nelidsky brzo. Venku už pomalu začíná svítat a i když do východu slunce zbývá ještě pár desítek minut, je na cestu krásně vidět. Oproti večeru je překvapivě také mnohem tepleji, takže svetříčky táhneme holčičkám zbytečně. Ospalé holčičky klopýtají za rychle se pohybujícím černým vúdcem v bílém hávu. Po chvíli si Amálka začne stěžovat na bolavé břicho a tak si jí беру na krk. To se nelíbí Elišce, která to vyhodnocuje jako vůči ní neřer a přesvědčuje mě, že se za krk také vejde, aniž bych to poznal.

Kousek od pláže se opět srocujeme a dostáváme od vúdce čerstvé ranní informace. Prý většina želv už je zpátky v moři, ale jedna velká tam na nás pořád čeká a my jí budeme pozorovat. Zakope vajíčka, zahladí za sebou stopy a pak se půjde koupat do moře.

Želva tam opravdu je. Na rozdíl od včerejšího večera, kdy přeci jen byla tma, a vidět bylo jen kam dopadalo světlo lampy pana průvodce, dnes je perfektně vidět. Včera večer jsme pozorovali želvy uprostřed temnoty, dnes se nacházíme na nádherné pláži dramaticky obehnané skalami a se zlatým pískem všude kolem nás. Včera jsme pozorovali želvy my, dnes to vypadá, že pozoruje želva nás.

Už není problém se k ní přiblížit z jakékoliv strany. Želva už má dnes za sebou pár metrů odházeného písku, ale je pořád hluboko v noře a je unavená. Tempo jejího odhrabávání písku připomíná nasazení snědého českého kopáče na podpoře, abych nikoho nejmenoval. Vychází slunce a já se začínám bát, aby to

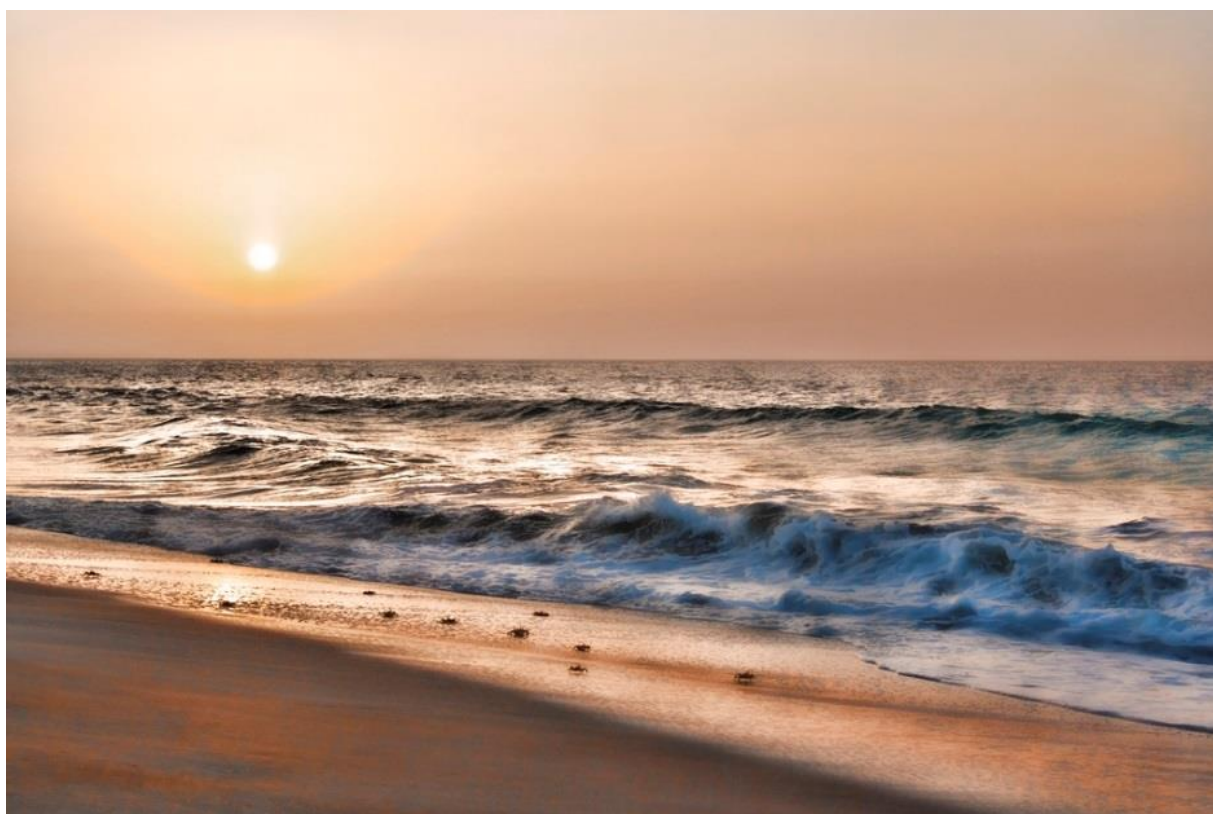
chudinka želvička zmákla zpátky do moře, než se usmaží na písku. Jenže holka to má absolutně pod kontrolou, přidá pár lopat písku ploutvemi a pak leze z díry, vystrkuje kníry.

Áma se jí lekla, na kolena klekla... Pomalým tempem a s přestávkami se pohybuje směrem k moři a dává nám tak šanci stokrát si ji vyfotit za měkkého světla vycházejícího slunce a ze všech směrů. Na písku za sebou zanechává stopu asi jak metr široká pneumatika od traktoru a my při tom zjišťujeme, že na naší

pláži je takových širokých stop asi 20 a tedy tolik želv zde dnes v noci zakopalo svá vajíčka. Jaký masakr to tu musí být v tom červenci/srpnu, kdy jsou jich tady stovky denně? Kolik vajíček si asi omylem rozhrabou želvy navzájem? Asi po hodině pozorování naše želva mizí ve vlnách Ománského moře. Máváme jí na rozloučenou. Už se nikdy neuvidíme.

Na pláži je rozchod dnešní ranní skupiny. Kdo chce, může tu zůstat. Turisty odsud začnou vyhánět zase až okolo jedné odpoledne. Do té doby je možné se v moři koupat nebo dělat cokoli (tedy asi by nebylo úplně košer začít vykopávat čerstvá vajíčka). Zůstáváme ještě chvíli na pláži, fotíme holčičky a pozorujeme dobře živě kraby, kterých je tam nepočítaně.

Původně jsme plánovali se jít sem dnes dopoledne vykoupat, ale vyhodnocujeme dnešní vlny jako moc veliké na naše holčičky a tak to odpískáváme. Občas je dobré se mít na koho vymluvit.

Vracíme se pomalu zpátky k hlavní budově návštěvnického centra, kam rovnou jdeme na dobrou snídani a pak se necháváme odvézt eko-voztkem k našemu eko-stanu. Je teprve půl osmé ráno a my si nařizujeme jít dohajat co jsme dneska zabdili (opak k zaspali). Eliška se rozčiluje a tvrdí nám, že už neusne. Usíná do minuty.

V 10 vstáváme, oblékáme se, balíme kufrы a loučíme se se stanem.

Než definitivně opustíme rezervaci Ras Al Jinz, jdeme ještě do místního muzea, které se nachází v prvním patře hlavní budovy. Muzeum se nepřekvapivě věnuje želvám a umožňuje tak zvědavým návštěvníkům doplnit další informace o těchto roztomilých zvířátkách. My se v muzeu dlouho nezdržujeme, protože už všechno víme a navíc holčičky křičí, že mají hlad. Naštěstí v místní předražené restauraci otevírají na oběd až za hodinu (v poledne) a holkám nezbývá, než se s tím smířit.

Jedeme na naši poslední dlouhou autojízdu. Dnes jedeme do Muscatu, hlavního města Ománu.

Po cestě máme v merku dvě významné (alespoň podle tripadvisoru) ománské atrakce. První z nich je Wadi Shab, oáza s krásnými jezírky. Tuto zastávku jsme ale odpískali ještě v chladu domova, neboť se k ní musí jít 45 minut pěšky (fuj v tomhle vedru) a hlavně podle různých reportů se jde z části po hraně 5-8 metrů vysokého útesu, z kterého by nám mohly spadnout naše malé padavky a to bychom opravdu neradi. Dalším uvažovaným cílem na dnešní cestě je Bimmah Sinkhole. Jde o fotogenické jezírko s chladnou, slanou, tyrkysovou vodou, kde se také mohou rozpálení návštěvníci zchladit. V lokálním jazyce se toto místo nazývá „Hawaiyat Najm“ (důležitý název pro zadání do GPS navigace). V překladu to známe „Padající Hvězda“ podle pověsti, že díra v zemi je výsledkem pádu meteoritu. Wikipedie si to ale nemyslí. Tuto zajímavost se rozhodujeme obětovat až během naší dnešní jízdy. Jednak už je docela pozdě a druhá proti tomu soupeří vidina kulturního vykoupání v bikinách v hotelovém bazénu, kde jsou ručníky, čisté záchody, bary s pivem a další vymoženosti. Hlasitě se ujišťujeme, že to děláme pro naše malé miláčky.

První větší město, kterým projíždíme, je město Sur. Okénky auta vyhlížíme místo, kde bychom kouskem žvance mohli umlčet naše hladem řvoucí prdelky. Jídlo není, zato vidíme banku. Sice nenasytí, ale jinak je také dobrá. V peněžence už nám mnoho bankovek s obrázkem sultána nešustí a nutně potřebujeme směnit další dovezené dolárky. Zatímco moje tři ženy zanechávám v autě, jdu měnit. Holky tak přicházejí o možnost spatřit na vlastní oči, co dělám místním radikálním islamistům, kteří odmítají přijmout naše nefalšované bankovky. Za rámeček si je rozhodně nedají. Měnění peněz tedy bude muset počkat až do Muscatu.

Projeli jsme Súr a pokračujeme na sever, když najednou jak magnet přitáhne naše oči nám známá silueta dvou zlatých oblouků. Je to vůbec možné? Fata morgána? Nemáme snad úžeh? Americký McDonald uprostřed vyprahlé pouště? Ne! Je to tak! Žádná fata morgána, pravá Mekka konzumu v arábii, pravá láska v housce, a tedy jídlo pro naše holčičky! Není co řešit, jdeme pořídit holčinkám 2x happy meal a sami si také pochutnáváme na místní „signature“ specialitě, hambáči s hříbký. A nijak se za to nestydíme!

Po obědě to valíme na plný plyn směr Muscat. Varovné pískání auta nás permanentně upozorňuje, že překračujeme 120km/h. Je to jen o zvyku. Nikoho v autě už to nevzrušuje. Do toho zpívá Martinka podle zpěvníku ve čtečce Kindle své oblíbené písničky. Když byla Martinka malá, chtěla být zpěvačkou. Teď se jí konečně plní sny. Teď už má i posluchače, kteří ji nikdy neřeknou dost. Naopak, holčičky maminku ve zpěvu podporují, navrhuji nové a nové písničky a občas se přidávají do refrénu. Zapojení tatínka do zpívání je víceméně nežádoucí. Né pětku né, já jsem v tom nevině ...

Ve 3 odpoledne přijíždíme do Muscatu, hlavního města Sultanátu Omán a s téměř 1,5 milionem obyvatel největším městem Ománu.

Na pokoji našeho hotelu vybalujeme během minuty naše kufry (už to máme natrénované, sypeme to turbo), převlékáme se do plavek a jdeme se koupat. Náš hotel se nachází přímo na vyhlášené pláži Qurum (patřící mezi nejhezčí pláže Ománu), ale pláž je bohužel veřejná a tedy Martinka by tam nemohla dostatečně vystavovat na odiv svoji krásnou sexy figuru, musela by se koupat v tričku a to se nám opravdu nechce. Jdeme tedy všichni společně do hotelového bazénu, kde se můžeme koupat v plavkách, kde můžeme učit Amálku plavat bez

rukávků a kde se koupeme více jak hodinku v kuse. Následně dospěláci se jdou sušit na lehátko a holčičky testují nerozbitnost místního dětského hřiště.

Když se blíží sluníčko k obzoru, jdeme se na pokoj převléknout a vyrazit autem do víru velkoměsta. Navigaci poroučíme najít souk, který je od hotelu asi 15km vzdálený.

Kousek od hotelu mjííme budovu královské opery, kterou nenařídil postavit v roce 2001 nikdo jiný než sám pan sultán Kábus. Budova je postavená v moderním ománském architektonickém stylu, a střídají se zde soubory a interpreti z celého světa. Byli tu např. Placido Domingo, Andrea Bocelli atd. a po tom, co jsem dnes odpoledne slyšel v autě, ostudu by tu neudělala ani naše maminka Martinka. Omán je prostě kulturní země a místní čerti tedy logicky musí být kulturisti.

Hlavní souk se nachází v Muttrahu, který je součástí Muscatského governorátu. Parkuje se zde na Kornýši (Cornich pro ty co neumí francouzsky), mořské promenádě, kde podél silnice je spousta parkovacích míst. Bohužel, většinou žádné volné. Nevzdáváme se, jezdíme sem tam, dokud se nějaké místo neuvolní. Po zaparkování si jdeme promluvit s místním parkovacím automatem. Nabízí možnost poslat SMS s naší SPZ a dobou parkování na nějaké ománské telefoní číslo. Nikam nic samozřejmě neposíláme, jen slovně vysvětlujeme automatu, že jsme z Čech a že takhle se s námi fakt jednat nebude!

Naše priority na dnešní večer jsou jasné. Ze všeho nejdříve potřebujeme vyměnit dolary a pak někam rychle na jídlo, než se jídlem pro naše princezny staneme my. Po pár dotazech nacházíme směnárnu, která má tak příznivý směnný kurz, že mi to vyvolává černé svědomí. Stydím se, že jsem směnil většinu dovezených peněz po přiletu na letišti, zpronevěřil jsem společné jmění manželů, a okradl tak naši rodinu. Kdybychom hned měnili tady, tak už jsme měnit nemuseli.

Vedle směnárny je restaurace, naše životy jsou zachráněny! Holčičky si přejí praženou rýží s kuřátkem; Martinka s krevetou a já si nechávám doporučit grilovanou rybu. Moc jsme si všichni pochutnali.

Jdeme do místního souku, hlavního a největšího souku Ománu a jednoho z nejstarších dochovaných tržišť na celém světě. Čas odjezdu se nám blíží, peníze máme a tak rozjíždíme nakupování ve velkém stylu. První co kupujeme, je místní chlapácká čepice pro tatínka, která ze mě udělá pravého muslimáka perfektně zapadajícího do místní komunity ománistů. Na to kontruje Martinka šátkem, ať se může přidat se mnou do klubu. Děti chtějí taky a tak vzápětí kupujeme dvoje autentické šatičky pro holčičky, pak parfěmy pro Martinku a další kadidlo pro babičku (toho není nikdy dost).

Souk je obrovský, nakupování nás baví a vydržíme zde až do půl desáté večerní, kdy jdeme zpátky k autu a jedeme k našemu hotelu.

Na hotelu ještě natáčíme video holčiček divoce tančících v jejich nových šatech břišních tanečnic (Martinka jim zkušeně předcvičuje schovávajíc se za kameramanem). Poté ladíme plán na zítra, uspáváme holčičky, nabíjíme elektroniku a děláme další rituály, které tu pravidelně - večer co večer - vykonáváme.

D8 – Muscat – 17. 4. – pondělí

Budík v 7:00 dává definitivně zapomenout pojmu dovolená. Celý týden takto brzo nevstáváme, a to ani, když chodíme do školy nebo do práce! Jenže co se dá dělat. Přes poledne je nelidské vedro a míst - co musíme dnes bezpodmínečně navštívit - je hrozně moc. Více času totiž mít nebudeme, zítra brzy ráno už letíme domů!

Snídaně v hotelu překračuje naše očekávání. K mání je i sushi včetně několika druhů sashimi v neomezeném množství a to my moc rádi. Poté se modlíme k Alláhovi, ať nám odpustí a ať se nám po této opulentní snídani nezbouří žaludky.

Po osmé hodině ranní vyrážíme autem k Velké mešitě nesoucí název sultána Kábuse. Pojdme se s tímto sultánem malinko více seznámit: Qaboos bin Said al Said je jediným a absolutním monarchou Ománu. V roce 1970 svrhnul svého nehodného tatínka a od té doby zde vládne moudrou hlavou a pevnou rukou. Když Omán přebíral, byla to jedna z nejchudších a nejzaostalejších zemí světa. Dnes je Omán moderní, rozvinutou a bohatou zemí, kde se lidé dobře mají. Rozvoj, jaký Omán zaznamenal za doby vládnutí sultána Kábuse, nemá ve světě obdoby. Jediný problém je, že už nám sultán trošku stárne (dnes slaví 77. narozeniny) a jen

Alláh ví, co se stane, až umře. Potomky žádné nemá a žádného konkrétního nástupce zatím nejmenoval.

Samozřejmě někteří škarohlídi a zastánci lidských práv by s naším obdivem k sultánovi úplně tak nesouhlasili. Omán není a ani si nehraje na demokratickou zemi podle západních představ. Kritika sultána je zákonem zakázána, lidé nemají právo měnit si svoji vládu, novináři jsou cenzurováni, svatba s cizincem podléhá schválení státního aparátu, homosexualita je ilegální, a s lumpy se nejedná vždy v rukavičkách. Na druhou stranu lidé se zde dobře mají, Omán patří mezi 25 nejbezpečnějších zemí světa, kriminalita zde prakticky neexistuje, díky cenzuře radikální islamisté nemají šanci dostat se ke slovu, a nic, co by jen vzdáleně připomínalo chudobu, jsme během celé naší cesty nepotkali. A pozor. Ománské ženy zde dokonce smí řídit auto a mají volební právo (v Ománu se volí poslanci do dolní komory).

Někdo si možná řekne, že to se mu to vládne, když mu ze země prýští černé zlato. Jenže vono to s tou ropou v Ománu není vůbec zas tak žhavý. Ve srovnání s jinými státy Perského zálivu, ománské ropné rezervy jsou minimální a řadí se až na 25. místo v pořadí světa. Odhaduje se, že jen příjem z turismu je větší než příjem z ropy. K tomu je zde významný datlový průmysl, rybolov a další zemědělská produkce. To odlišuje Omán od svých čistě ropně závislých sousedů. A ještě něco. Omán má přátelské vztahy snad se všemi zeměmi včetně USA, Izraele a Íránu! Takže jestli existuje ještě někdo, kdo by nechtěl u nás doma Kábuse za sultána, ať se mi prosím ozve a podiskutujeme o tom u piva.

Mešita je od hotelu asi 15km opačným směrem než je souk a díky dálnicím křižujícím celé město jsme u ní za 10 minut. Už z dálky chápeme, proč má přízvisko Grand. Tato mešita je jedním z monumentů, které budou Kábuse lidem připomínat, a to, i když už to nebude.

Parkujeme na parkovišti u vchodu pro věřící muslimy, kde je krásné místo a stín pro naše autíčko; jenže u vstupu je cedule nařizující nevěřícím mešitu obejít k vchodu pro návštěvníky a tak musíme ťapat ještě půl kilometru.

Vstupné do mešity je zdarma tak jako v každém slušném kostele. Nicméně u vchodu jim moje nová muslimácká čepice nestačí, neslušně ukazují na moje letní šortky a nutí mě si vypůjčit muslimský dlouhý bílý dres (disdasha) připomínající prostěradlo. Půjčovné dělá 2,5 riálu, k tomu vratná záloha 7,5 riálu. Žádná láce, ale sluší mi to a tak není čeho litovat. Vypadám jako opravdový sultán. Trénuji si blahosklonné pohledy na zbytku rodiny, ale nežerou mi to. Martinka ani holčičky mi velkou ostudu nedělají. Martinka má přes hlavu krásný hidžáb (šátek) pořízený včera večer na trhu a jen potřebuje outfit trošku doladit místními mravnostními kontrolorkami, které ji halí z hijábu trčící ňadra. Holčičky jdou v nových (a zatím pořád) bílých šatech.

Když už jsme u oblečení, nejčastější ománský ženský dres jsou dlouhé černé šaty, kterým se říká abaya a člověk by skoro nevěřil, kolik různých druhů tu ženy na výběr mají. V některých regionech k tomu nosí ženy obličejové masky (jako např. naše paní bedouinová v poušti) nebo jsou celokryté burkou (závisí to na kmeni, z kterého paní pochází a pravděpodobně i na tom, jak je paní škaredá). A pozor, zahalená hlava je v Ománu očekávána nejen od žen, ale i od mužů. Pokud chlap v Ománu nemá na hlavě čepici nebo turban, není Ománec, ale turista nebo Abbás.

Velká Kábusova mešita je poměrně nová stavba (slavnostně otevřena až v roce 2001) a je obrovská. Samotná budova je postavena z 300 000 tun indického pískovce. Hlavní minaret má

90 metrů, kromě toho má mešita v každém ze 4 rohů další 45 metrů vysoké minarety. Celkem se do mešity vejde na 20,000 věřících.

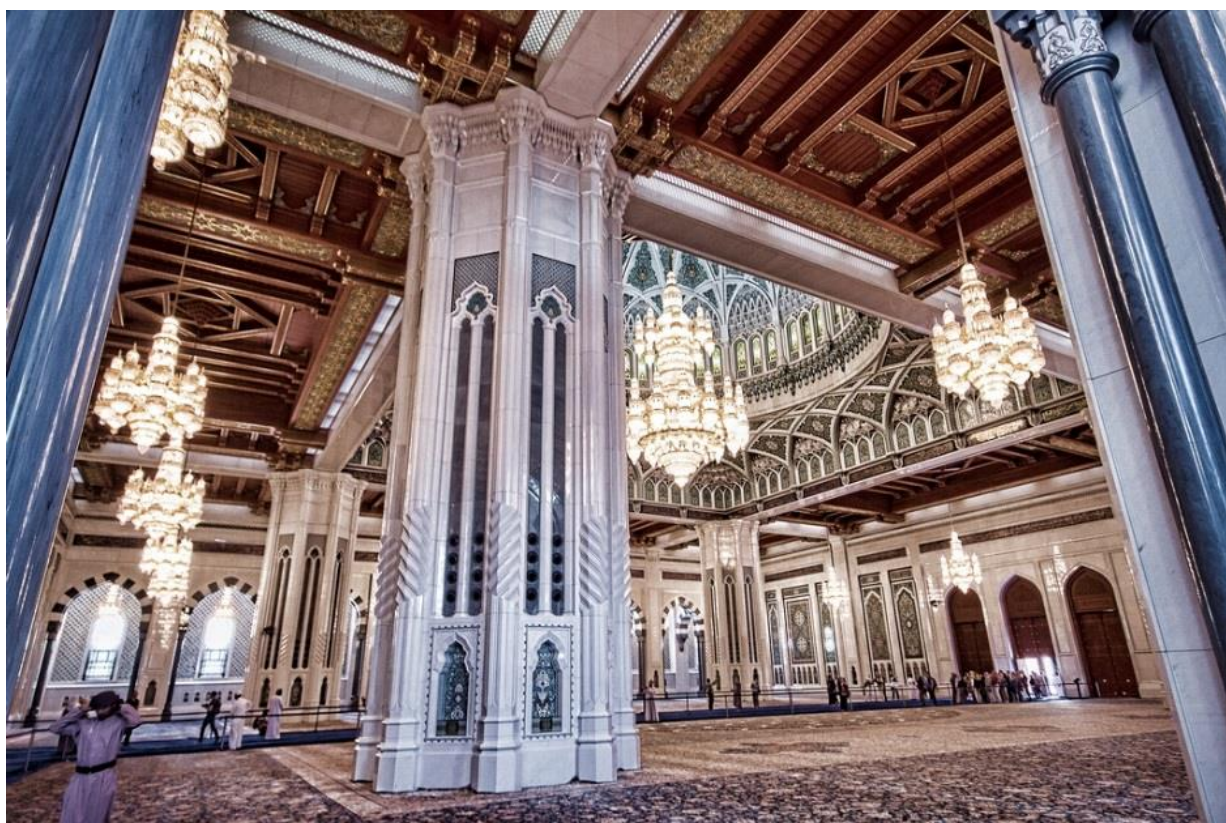

Jdeme nejdříve do jedné budovy, kde je sice napsáno, že děti do 10 let mají vstup zakázán, ale s tím se nehodláme smířit! Ptáme se hlídače u dveří a ten při pohledu na naše rozkošné muslimské andílky neváhá ani vteřinu udělit výjimku. V místnosti toho k vidění moc není, tedy na zemi je koberec a mají tam krásně vyřezávané dřevěné dveře, ale jinak pusto prázdko.

Pokračujeme do dalších místností. Před vstupem do každé z nich je nutné se vyzout. Obutí pak přecházíme stinnými chodbami mešity přes dvory až k centrální hlavní „musalle“ s velkou kopulí místo střechy. Musalla je čtvercová modlitební místnost o stranách 75 metrů dlouhých a vejde se do ní na 6500 klečících a hlavou o zem tlučících věřících. Kopule uprostřed se vypíná do výšky 50 metrů od podlahy. Vevnitř pod kopulí visí největší křišťálový (a zlatý) lustr na světě (14 metrů vysoký), na zemi je druhý největší ručně tkaný koberec na světě (70 × 60 metrů, 4 roky práce, 1,700,000,000 uzlů, 21 tun čisté váhy) a střechu podpírají ne největší na světě, ale sakra velké sloupy. Tahle místnost dělá velkou mešitu opravdu velikou. Turisté se smí pohybovat jen v rámci vytyčeného koridoru.

Mešita má další části včetně těch, kde kontinuálně probíhají modlitby věřících, oddělených zvláště pro muže a pro ženy a kam my - nevěřící psi - nesmíme. Když už jsme u těch psů, tak v Ománu jsme nikdy nikde žádného psa neviděli. Štěkaná dobrá věc.

Cestou zpátky obcházíme mešitu z druhé strany přes zahrady k hlavnímu vchodu, kde vracíme vypůjčený oblek. Zatímco holky se schovávají ve stínu a předstírají úžeh, já běžím pro auto.

Z mešity jedeme do starého města Muttrahu, k sultánovu paláci Al Alam. Je půl jedenácté a venku je už opravdu teplo, což nechává tušit, že od teď venku za památkami si můžu běhat, jak chci, ale sám. Holky preferují bičování větrem klimatizace. Aby to auto uchladilo, motor burácí, jako když náš děda jezdí šedesátkou na dvojku. Dovnitř do sultánova paláce se nesmí, smí se jen k němu. Je to impresivní sada budov zasazených mezi 2 portugalské pevnosti.

Když už jsme u toho, Portugalci psali kus historie Ománu, kdy po dobu téměř 150 let (1507 - 1650) Muscat okupovali a tyto pevnosti postavili, aby odráželi nájezdy nájezdníků od moře. Portugalce následně vyhnali otomanští Turkové, které téměř 100 let poté zase vyhnali místní ománské kmeny a založili tak do dnes přetrvávající linii vládnoucích sultánů. Omán je tím pádem nejdéle nezávislým státem v celém arabském světě. Nějakou dobu součástí Sultanátu Omán byl i africký ostrov Zanzibar, odkud pochází Freddie Mercury.

Nedaleko od sultánova paláce se nachází muzeum Bait Al Zubair (po velké mešitě a budově opery třetí nejlépe hodnocená atrakce v Muscatu podle tripadvisor.com) a tam už se mnou zbytek rodinky jde. V muzeu se totiž nechá očekávat krásné vychlazené místnosti. Abychom pozvedli našim holčičkám morál, začínáme prohlídku muzea zmrzlinkou v místním coffeeshopu.

V muzeu se nesmí fotit a tak není divu, že se na mě rozčiluje pan hlídač, když si zvěčňuji hezký obraz sultána. Stydím se a už to nikdy neudělám, slibuju! Muzeum je soukromé a k vidění je velká sbírka historických zbraní, mincí, ománských tradičních obleků, poštovních známek a dalších historických předmětů, které se majiteli podařilo nashromáždit. Skládá se z několika budov, které procházíme během hodinky a něco.

Je čas oběda a tak jedeme autem do centra Muttrahu, kde už to dobře známe. Opět parkujeme na Cornichi (termín lze přeložit do češtiny jako estakáda, i když s naší Vysočanskou to nemá nic společného) a ze všeho nejdříve jdeme vyměnit zbývajících pár desítek dovezených dolarů do stejné směnárny, kde jsme měnili včera večer. Následně jdeme do nedaleké restaurace s nápisem fast food, protože nic pomalejšího by hladové holčičky už nevydržely. Martinka si objednáva kebab, já si dávám kebab-burgr a holčičkám volíme nevinně znějící pražené nudle s kuřecím masem. Martinky kebábek pálí jako čert, což je dobře, protože já – na rozdíl od ostatních – mám pálivé jídlo moc rád. Bohužel pálí i nudle, což holčičky dávají hlasitě najevo a doráží se při tom humusem.

Po obědě jedeme do hotelu, kam přijíždíme v půl druhé. Rozhodujeme se holčičkám pustit pohádku Scooby doo na počítači a než skončí, tatínek si malinko dáchné. V půl třetí jdeme k bazénu, kde se noříme na hodinu do krásné chladné vody a pak všichni schneme na lehátkách. V hotelu je k mání točené pivo a tomu se opravdu těžko odolává, alespoň tatínkovi, protože holky si raději dávají nějaké nealko ovocné koktejly. Osvěžení jdeme ještě jednou do vody, ze které vylézáme až v půl šesté večer.

Asi není třeba psát, že holčinky už touhle dobou řvou hlady tak, že místní lidé se hrnou do mešit v domnění, že pan muezín se rozčiluje nad mizernou účastí. Jedeme zpátky ke Korniši. Tentokrát máme kliku s místem na parkování. V rámci zachování rodinné pohody utíkáme rovnou na večeři do stejné restuarace, kde jsme večeřeli včera večer. Zatímco tatínek si objednáva indický pálivý jehněčí rogan josh s chlebem naan, maminka si přivádí blažené koma z korma s krevetami a holčičky se cpou již prověřeným rizotem s kuřecím masem. Zapíjíme to senzačním čerstvým mangovým džusem a všichni společně u večeře litujeme, že už jedeme domů. Při placení opět zanecháváme spropitné. Dýško sice není v Ománu zvykem a tedy ani očekávané, ale my se tohoto zlovyku né a né zbavit.

Hned vedle restaurace se nachází hlavní vchod do souku a tak se tam naposledy noříme udělat poslední nákupy před odjezdem. Pořizujeme datle, další porci kadidla i s pálicími nádobami pro babičky, magnetky na ledničku, přívěšky na klíče pro všechny a další drobnosti.

Ze souku vylézáme v 8 večer. Jedeme ještě autem kousek po Korniši s cílem vylézt na nedaleký kopec s monumentem zobrazujícím tradiční obrovskou pálicí lampu na kadidlo a z kterého má být pěkný výhled na město. Unavené holčičky motivujeme příslibem jízdy na kolotoči, neboť pod tímto kopcem bliká místní Matějská pout'. Slib plníme, a holčičky se spokojeně voží na kolotočích a jezdí vláčkem. Bohužel naše idea vylézt na pálenici se odkládá na neurčito. V tuhle večerní hodinu už je tam cesta uzavřená.

Po necelé hodině to na pouti balíme a jedeme do hotelu. Po cestě ještě dotankováváme plnou nádrž (80 litrů benzínu za krásných 1000Kč), protože dnes v noci na letišti musíme vrátit auto s plnou. Na parkovišti u hotelu smutně vyklízíme z auta odpadky a všem je jasné, že naše ománská game is over. Holčičky jdou na pokoji ihned spinkat, my ještě balíme kufr. Budíky pro jistotu nastavujeme na 3 telefonech na 1:40, na 1:45 a 1:50 v noci. Máme před sebou 2 hodinky spánku.

D9 – Jedeme domů – 18. 4. – úterý

Vstávání je krutý. Copak my dospěláci, my to nějak dáme, ale co chudinky naše děťouši. Ještě že jsou takový důvěřivý v nás dospěláky a berou všechno zlý, jako že to je úplně normální, když jim to takhle ordinujeme.

Vznikají menší potíže při odhlašování z hotelu. Na recepci nám drze účtují konzumaci 2 čokoládových tyčinek z hotelového minibaru, což zásadně popíráme a holčičky společně s Martinkou kroutí hlavou, že oni to tentokrát nebyly. Tohle rozhodně platit nebudeme!

Cesta autem nočním Muscatem směrem na letiště sviští jako po ománském rozteklém másle. Po cestě můjím osvětlenou velkou mešitu pana sultána Kábuse a za dalších pár minut jsme na letišti. Na vrácení auta jsme si pro jistotu vyhradili půl hodiny. Na noční šichtě jsou v autopůjčovně stejní muslimští bratři, jako byli při našem příletu. Jak nás vidí, hned nás poznávají a přátelsky se smějí. Auto jsme nezničili, jsme za minutu vyřízeni. Necháváme jim za to v autě jeden dětský podsedák, který se nám už nikam nevejde.

Jdeme na odbavení. Check-in jsme si udělali už včera odpoledne v hotelu, teď si jen musíme vyzvednout palubanky a při tom předposlat do letadla naše kufrы plné smradlavých muší a voňavého kadidla pro babičky. Po bezpečnostních kontrolách jdeme zabít trošku času kafem pro dospělé a croissantem pro děti. Při tom hrajeme soutěž, kdo pozná, na jakou písničku si myslím. Tuhle hru vymyslela Martinka, a hraje se tak, že kdo si myslí na nějakou písničku, chrochtá melodii této písničky jako čuník, a ostatní hádají, co to je za song. Když chrochtám já „prší, prší, jen se leje“, tak si všichni svorně a mylně myslí, že jde o „pec nám spadla, pec nám spadla“, takže já si myslím, že to jen dokazuje, že jsem v naší rodině nejmenší čuník ze všech.

Při nastupování na let do Dubaje se stává taková zajímavá historka. Sedíme už v autobuse vezoucího nás od brány k letadlu, když děti se hlasitě dožadují něčeho k jídlu. Martinka mi říká, že mám vylovit z tašky sušenky. Na to nějaký cizí černoch stojící vedle mě vytáhne jako zázrakem z vlastní kapsy balík sušenek a podává ho Martince. Jestli studoval v Plzni práva a rozuměl česky anebo jestli vyčetl z očí našich holčiček, o co jde, to se už nikdy nedozvíme; každopádně na sušenkách si holčičky moc pochutnaly.

Tady naše poctivě a průběžně dělané poznámky končí. Jediné, co si ještě s jistotou pamatujeme, je to, že v Dubaji jsme přestoupili na to správné letadlo, které nás dopravilo do Prahy. Tedy nejdříve si nejsme úplně jisti, jestli jsme opravdu v Praze, anebo jestli nejsme spíše někde hodně na severu. Tam, kde jsme přistáli, sněží! Ale jó, jsme v Praze. Včera jsme se málem upekli, dnes to vypadá, že zmrzneme.

Přehodnocujeme plán, že budeme volat dědu, ať pro nás přijede se svými letními gumama. Raději si zavoláme kladenského taxíka, co ještě nestihnul přezout. Holčičky mají na rozdíl od nás alespoň slabé mikinky, my jsme jen v tričkách. Letištní halu neopustíme a do taxíku nevlezeme, dokud nás pan taxikář po telefonu neujišťuje, že auto je vytopené na námi požadovaných 27 stupňů Celsia! Domů přijíždíme ve dvě odpoledne. Jsme nevyspalí, ale šťastní, že už jsme doma.

Epilog

Téda, na to, že jsme tam byli jen tak krátce, tak je tento cestopis celkem dlouhý. A to je dobře. Kdo to zvládl dočíst až sem (a nejsem to já), tak ten se o Ománu a o naší rodině hodně dozvěděl. Možná i více, než by si úplně přál, ale to se holt nedá svítit. Alespoň si zapamatujete, jak je to s tou absolutní hodnotou zážitku,

Naším cílem nebylo jen krmit čtenáře informacemi z wikipedie, i když ani tomu jsme se úplně nebránili. Naší snahou bylo vydestilovat to podstatné, poskytnout praktické rady (nejen pro rodiny s dětmi), nabídnout nekonformní odpovědi na kontroverzní otázky, a podělit se taky trochu o naše vlastní zkušenosti, moudra a filozofii. A za to poslední se upřímně omlouváme.

Cesta po Ománu se nám moc líbila a učinila nás o poznání chytřejší. A my zase Vás, tedy pokud jste dávali pozor. Teď už byste mohli vědět, že né nadarmo je slovo Omán kořenem slova romantika, že v Ománu debitka není kreditka, že Muscat neznamená muškát, že datle není datel, že překlad Vádí nám wadí, že Obejda není obejda, že vyholený velbloud je nejlepší přítel beduína, že sestřenka dobrá žena, že salám alejkum se nejí, že pálit kadidlo je něco úplně jiného než kadit pálivý, že komunita Ománistů není klubem onánistů, že do Ománu se má jezdit v zimních měsících a nikoliv, když jsou levné letenky, a také že sultán Kábus není žádný kakabus, nýbrž lucifer, který osvěceně vládne ománskému rozžhavenému pecku.

Já doufám, že jsme v tomto povídání neurazili mnoho lidí, velbloudů, národů, ras, menšin, věřících ani dalších obejdů. A pokud ano, tak nám to – inshallah – odpustíte.

A tímto se loučíme, pá, pá a hallelujah!

Plán cesty (původní)

Den		Datum	Vstávat kde	Vzdálenost	Jet kam	Dělat co	Zajištěná Strava	Spát kde
1	Monday	10.4.2017	Doma	-	-	Odjezd na letiště, odlet, přestup Dubaj	-	Letadlo
2	Tuesday	11.4.2017	Letadlo	100km (1h)	Mussanah	Přistát, víza vyřadit, auto půjčit, přejet do hotelu, relax u hotelu	All Inclusive	Millenium Resort Mussanah
3	Wednesday	12.4.2017	Millenium Resort Mussanah	-	-	Hotel, more, koupání, relax	All Inclusive	Millenium Resort Mussanah
4	Thursday	13.4.2017	Millenium Resort Mussanah	300km (5h)	Jebel Shams a pak Nizwa	Roustaque, Misfat al Abreyeen, Wadi Ghul, Jebel Shams Nizwa (Fort)	Snidane	Al Diyar Hotel, Nizwa
5	Friday	14.4.2017	Al Diyar Hotel, Nizwa	350km (5h)	Bahla Fort, pak Wahiba sands	Nizwa souk, Bahla Fort, cesta do Wahiba Sands	Snidane	Wahiba Bedouin Rustic Camp
6	Saturday	15.4.2017	Wahiba Bedouin Rustic Camp	350km (4h)	Sur	Wahiba Sands, dune bashing, camel riding, oáza Wadi Bani Khalid, cesta do Ras al Jinz, zelvy	Snidane	Ras Al Jinz Turtle Reserve
7	Sunday	16.4.2017	Ras Al Jinz Turtle Reserve	260km (3h)	Muscat	Zelvy, Bimmah Sink hole, cesta do Muscat, ...	Snidane	Intercontinental Muscat
8	Monday	17.4.2017	Intercontinental Muscat	50km	letiště	Celý den v Muscatu, vrátit auto, v noci cesta na letiště	Snidane	Intercontinental Muscat
9	Tuesday	18.4.2017	Letadlo	-	-	Cesta domů, děda odvezt z letiště	-	Doma